

Indiensolidaritets Dandakaranya

Teoretiskt magasin

20 kr

P. Chidambaram.
Indiens inrikesminister. Han har ansvar
att se till att alla
inhemska uppror
slås ner

Herr Medel Svensson
Bor i Sverige. Han förväntas
ta ställning mot revolutionära
rörelser eftersom "folket kläms
mellan gerillan och militären".

Tema: Sandwichteori

INTERVJU

G.N.SAIBABA
om vikten av
solidariteten med
Indiens folk.

BREV TILL BILDT

JAN MYRDALs
öppna brev
till utrikesminister
Carl Bildt

DEBATT

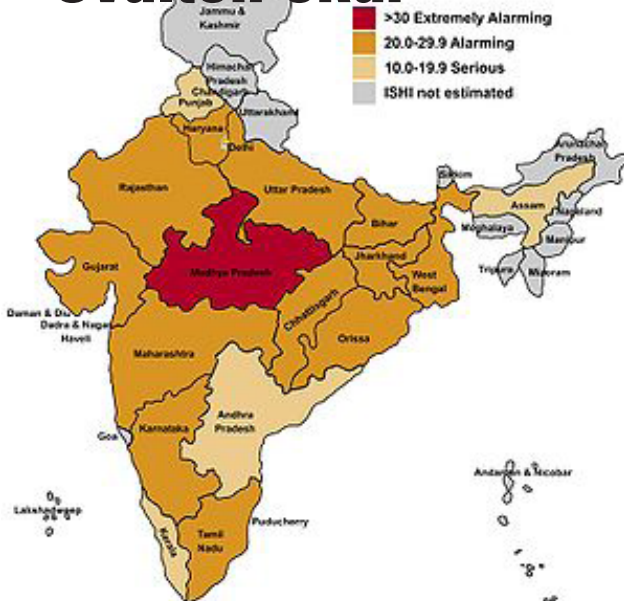
BJÖRNBRUM
vs. **RICKARD B.**
Naxalitrevolutionen
slutet på en epok?

Världens mest stridbara

vad kämpar de för?

Svälten ökar

Journalisterna i storbolagsmedia beskriver Indien som en "framgångssaga" samtidigt som svälten ökar. Vilka är det egentligen som har ekonomisk "framgång" i Indien?

befolkning?

Ett mycket vanligt påstående är att Indien är "världens största demokrati". Emellertid har levandeförhållandena för de allra flesta av de 1,2 miljarder människor som lever i Indien inte förändrats till det bättre från kolonialtiden till idag. Enligt en studie från 2008 lever tre fjärdedelar av befolkningen (836 miljoner) lever på mindre än 3 kr per dag.

Som kanske i inget annat land finns i Indien ett vitt spann av folkliga motståndsrörelser. Över hela Indien pågår uppror mot storbolag och godsherrevälde. Många lokala proteströrelser har lyckats blockera storbolagsprojekt som ofta innebär fördrivning av tusentals personer. På bilden protesterar aktivister mot kärnkraftsverksbygget i i Koodankulam på Indiens sydspets. Bygget påbörjades 1997 och börjar först nu bli färdigt.

Välkommen till en dold värld av folkliga uppror

SAMMANFATTNING

- ▶ Sandwichteori är ett av imperialismens viktigaste ideologiska vapen.
- ▶ Våra protester får direkt verkan genom att den indiska regeringen saktar farten i kriget mot folket.
- ▶ Vi har under året lyckats sprida oss en aning runt om i Sverige.
- ▶ Vi har fått fasta förbindelser med våra politiska vänner i Indien.
- ▶ Bokcaféer runt om i Sverige som en långsiktig målsättning för oss?
- ▶ USA deltar i kriget mot folket.

Vem är mannen med sandwichen?

Detta är det första numret av *Dandakaranya*. Namnet *Dandakaranya* är taget från den stora skog som sträcker sig över delstaterna Chhattisgarh, Orissa, Maharashtra och Andhra Pradesh i centralindien. *Dandakaranya* har en viktig roll i hinduisk mytologi och har i århundraden varit ett område där förtryckarna mött särskilt hårt motstånd, från de urgamla kungadömena till de brittiska kolonialisterna och till dagens storbolagsvänliga regeringar.

Tidningens har en framsida som förmodligen är helt obegriplig för de flesta. Vadå "sandwichteori"? Och serverar militären en sandwich? Mannen som håller tallriken heter som synes Chidambaram och är Indiens inrikesminister. Han är den som leder de polisstyrkor som just nu bränner och dödar sig fram genom centralindiens skogar. Men den indiska statens krig mot folket utkämpas inte bara i skogar och städer. De försöker också vinna världsoptionen för sitt krig som syftar till att rensa skogarna på människor och slå ner allt motstånd mot storbolagens framfart. I storbolagens indiska tv-kanaler och tidningar är det demonisering och uppdiktade historier som skall övertyga befolkningen att alla motståndskämpar är skurkar. Men all propaganda tar inte den formen. Det finns en särskilt listig form av propaganda som tycks rikta sig till intellektuella som på sina luftkonditionerade kontor kanske inte automatiskt identifierar sig med världens fattigaste människor. Det är en propaganda som når oss här i Sverige t.ex. genom Sveriges Radio och Kunskapskanalen och Al Jazeera och det är denna propaganda som är temat för detta nummer.

En dold värld?

För de allra flesta som inte anstränger sig

för att hitta information utanför mainstreammedierna existerar inte den inspirerande vägen av uppror och motstånd i Indien. Istället är det ständigt upprepningar av den indiska regeringens mantran om "rekordtillväxt" och en "växande medelklass" som vi matas med. Visste du att folkliga protester på flera håll har lyckats stoppa storbolagens miljardprojekt? Visste du att det finns stor en illegal militant kvinnorörelse med hundratals medlemmar som framgångsrikt försvarar sina intressen i centralindien? Visste du att det finns en snabbt växande revolutionär vänsterrörelse som genomför jordreform och bygger upp välfärdsinrättningar helt av egen kraft? Ja, kanske det. Men hur många i Sverige vet det? Det talas ofta om mediabus precis som om problemet är att folk får för mycket information. I själva verket är informationsflödet mycket homogen. Vi har för avsikt att motverka detta.

Gör vi någon nytta?

"Ja, den internationella kampanjen och era protester mot det folkmordiska kriget i Indien tvingade regeringen i Indien att börja fundera över folk-mordskampanjen. Det har de alltså redan börjat göra. Till exempel, protestdemonstrationer framför indiska ambassader i flera länder i Europa, USA och Sydamerika satte press på den indiska regeringen. Initalt under 2009 planerade den in-

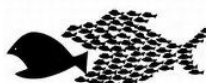
diska regeringen att slutföra kriget mot folket på tre år. De ville vräka folk från tiotusentals byar inom tre år med hjälp av armén, paramilitära grupper och andra krafter. Men kampanjen i Indien och utanför, i synnerhet den internationella kampanjen, tvingade den indiska regeringen att gå långsamt fram med sina planer.”

Ur intervjun med G.N. Saibaba

G.N.Saibaba som är sekreterare i Revolutionary Democratic Front menar att den indiska regeringen är så rädd om sitt rykte att de på grund av de internationella protesterna har tvingats att dra ner på takten i kriget mot folket. Det innebär att de manifesterationer som vi har gjort har varit en del av den internationella tryck på regeringen som har fått en direkt effekt i själva kriget.

Om vi studerar vad som hänt i Sverige under det senaste halvåret så tycks indienfrågan ha fått en viss uppmärksamhet. Folket i Bilds notiser om vår verksamhet har betytt mycket, att Clarté har publicerat Arundathi Roys viktiga artikel är mycket bra. Kommunistiska Partiets förstamajtalare i Umeå och Uppsala lyfte fram indienfrågan vilket var viktigt. Men det allra viktigaste är att våra vänner i Uppsala och Göteborg nu officiellt har bildat en indengrupper och i Umeå finns sedan ett år tillbaka en grupp. Våra vänner runt om i landet från Lund/Elsöv till Umeå har gjort ett banbrytande arbete i att få ut material om indienfrågan. Kulturgruppens många framträdande har stärkt oss mycket politiskt och sången Dandakaranya har spelats nära 1000 gånger på nätet.

Jan Myrdals brev till Carl Bildt bidrog kraftfullt till föra ut indienfrågan och hela debatten om Jan Myrdals besök i Indien har debatterats på högsta nivå i Indien. Även detta visar hur känslig den indiska regeringen är för internationella protester. De beklagar sig offentligt över att ministrarnas mejlboxar har fyllts av utländska mejl med protester mot dödsdomen mot protestsångaren

Jetan Marandi som påstås ha deltagit i ett bakhåll mot indisk militär. De diskuterar i kongressen hur de skall undvika att deras rykte svärtas ner. I artiklar om Indien upprepas det ständigt att Indien är "världens största demokrati" och många journalister ger dem verkligen god hjälp att upprätthålla fasaden. Vårt jobb är att fortsätta att avslöja dem. En stor solidaritetskram till alla indienvänner som har bidragit till att lyfta indienfrågan och visat att solidariteten är starkare än storbolagens tänk-på-själv-kampanjer.

Våra förbindelser med de folkliga krafterna i Indien har stärkts. Intervjun med G.N. Saibaba från Revolutionary Democratic Front var viktigt. Det var denna stora paraplyorganisation bestående av ungdoms-, kvinno- och kulturorganisationer med hundratusentals medlemmar som var med och arrangerade Jan Myrdals föredragsturné i Indien och det är de som driver fram protestkampanjen mot den indiska statens krig mot folket. Information om vad vi gör kommer att nå våra vänner i Indien och stärka dem än mer i förvisningen att de har ett grundmurat stöd på olika håll jorden runt.

Vad händer framöver?

Under våren genomförde vi en offentlig studiecirkel med en hel mängd föredragshållare. Cirkeln har varit mycket bra för öka våra kunskaper men cirkeln tog nästan all tid i anspråk så att vi inte han vara ute på gatorna. Vi måste göra regelbundet fotarbete ute på gatorna innan vi drar igång en offentlig cirkel igen. Det blir ingen växande organisation om vi inte ger oss på gator och torg och pratar med folk och det blir definitivt ingen rörelse utan en kraftfull demokratisk organisation.

Vår nybildade interimsstyrelse har gjort en planering för arbetet i Stockholm under hösten men vi behöver långsiktiga målsättningar och mål för hela landet. Vad tror ni om att hålla en kongress för hela landet i början av nästa år? Och tänk om

vi skulle börja sträva efter att bygga upp anti-imperialistiska bokcaféer på olika håll i landet? En samlingspunkt där man kan sprida den stora mängd av intressanta böcker som kommer varje år och där man regelbundet kan hålla föredrag? Det saknas en sådan samlingspunkt i Stockholm och det gör det säkert på de flesta håll i landet.

Läget i Indien

Över hela Indien pågår som bekant massor av olikartade kamper, för daliternas sak, för kvinnofrågor, mot hindufascismen, dammybyggen och tvångsflyttningar. Men av alla kamper som vi stödjer är naxaliterna verkligen i stormens centrum och den indiska regeringen fortsätter att genomföra massaker på befolkningen djupt inne i skogarna. Den 29 juni mördades 17 kvinnor och barn i djupt inne i Dandakaranyaskogen.

Mannen på omslaget, Chidambaram menar att militären måste sättas in offensivt eftersom de utkämpar en citat, "loosing battle" mot naxaliterna. USA hetsar på och USA:s specialstyrkor opererar i Indien och de deltar i planeringen av den indiska militärens kampanjer.

Alvslutningsvis!

-När fängelserna fylls av våra vänner, inlåsta utan rättegång på obestämd tid,

-När skotten ekar mellan träden efter ännu en avrättning av aktivister,

-När konstnärer som avbildar politiker arresteras och folkliga protester slås ned med massivt våld,

-När den indiska militären mördar och bränner sig fram genom skogarna i Dandakaranya med svenska raketgevär,

Då är det dags att vi går ut och protesterar mot den indiska statens krig mot folket!

Ordförklaringar

Naxalit: person som tillhör den revolutionära maoistiska rörelse som startade ett uppror som började i byn Naxalbari 1967. Rörelsen har sedan dess genomgått flera utvecklingsfaser och den splittrades upp på 80-talet och gick mot större enhet på 90-talet. 2004 lyckades de ena de flesta revolutionära partier och krafter i partiet CPI (maoist) som arbetar över hela Indien.

Adivasi: adivasi är en paraplyterm i Indien för olika folkgrupper som lever som minoriteter särskilt i de nordligare delstaterna och de utgör Indiens ursprungsbefolkning. 95 miljoner personer räknas som adivasis och de tillhör Indiens mest förtryckta grupper.

PIL: Public Interest Litigation är en sorts stämningsansökan som kan lämnas in till en domstol av vem som helst. För att stämningen skall behandlas av domstolen skall det vara fråga om något som "ligger i allmänhetens intresse".

Fake encounter: Påhittad sammanstötning. Det går till så att polisen tar ut någon i skogen som de vill avrätta och sedan försöker de få avrättningen att se ut som om det hade förekommit en strid (sammanstötning). Det är så vanligt i Indien att det har blivit ett välkänt begrepp.

Säg sanningen, du är naxalit eller hur?

Den stora striden

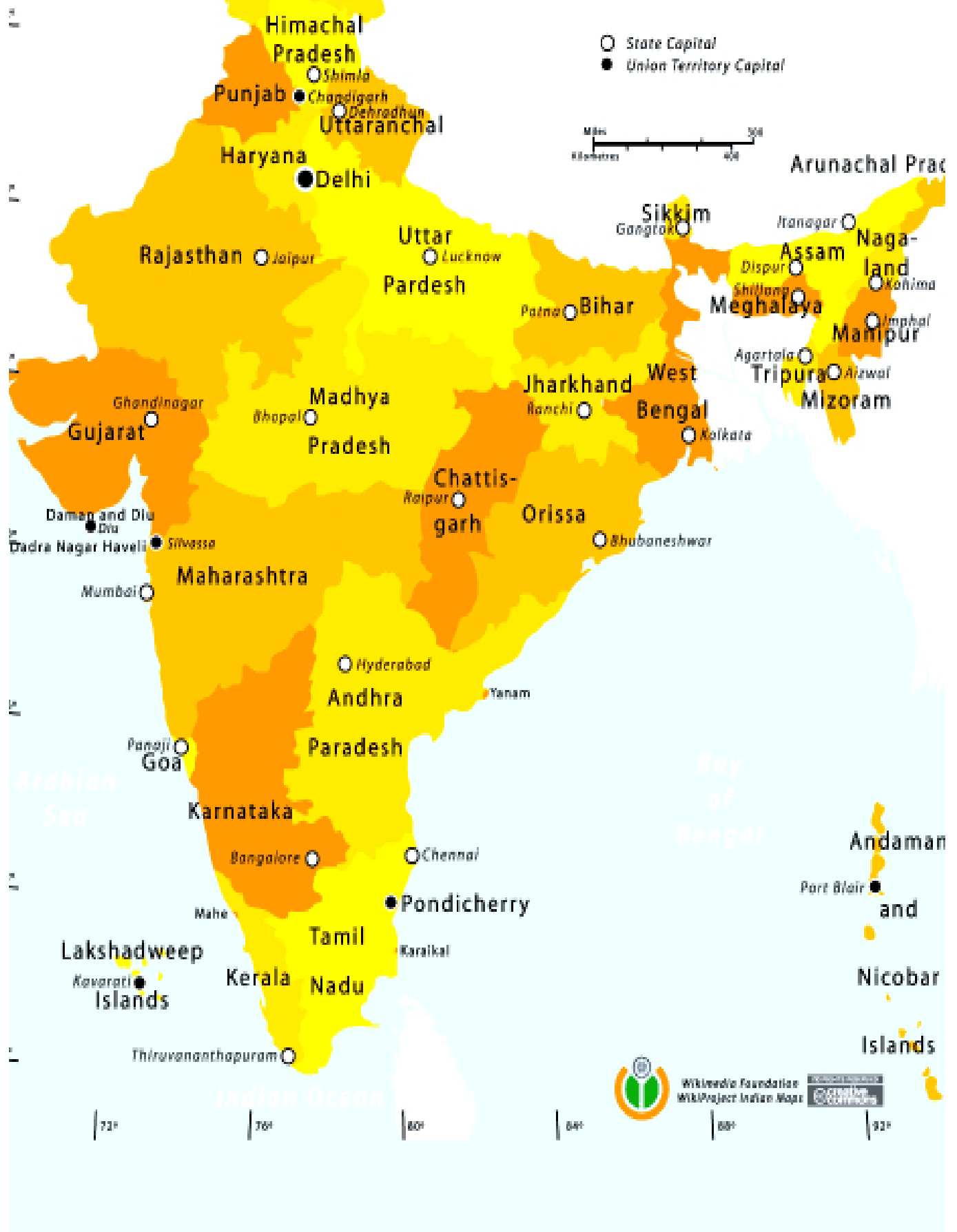

MoU betyder "Memorandum of Understanding" och är i detta fall avtal som den indiska staten har tecknat med storbolagen om exploatering av adivasiernas land.

Innehåll nr 1 • 2012

- 4 Ledare**
Några rader om läget på solidaritetsfronten
- 8 Sandwichteori och Operation Green Hunt**
Rhada D'Souza
- 16 Jan Myrdals Brev till Carl Bildt**
Angående Jan Myrdals bannlysning i Indien
- 20 En epok går mot sitt slut?**
Björn Nilsson
- 22 Tankar kring Björnbrums blogginlägg "En epok går mot sitt slut?"**
Rickard Björk
- 23 Intervju med G.N.Saibaba från Revolutionary Democratic Front**
Den första delen av en längre intervju som gjordes i Varberg den 14 april
- 32 Intervju med författaren Anders Sundelin**
- 33 Dandakaranya: två utvecklingsvägar**
En artikel ur tidningen People's March
- 39 Debatt om UNICEFs verksamhet i Indien:**
- 39 1. UNICEF en part i kriget mot folket**
Erik Jonsson
 - 40 2. Svar från UNICEF**
Caroline Sjölander
 - 41 3. Förvärrar UNICEF hälsotillståndet?**
Erik Jonsson
 - 42 3. Svårt att förstå Indiensolidaritet**
David Ståhl
 - 43 4. David Ståhl och den stora bilden**
Erik Jonsson
 - 45 5. Släng sprutan och ta upp maskingeväret**
David Ståhl
 - 46 6. Först sprutor sedan några rejäla massakrer**
Erik Jonsson

States and Union Territories of India

TEMA SANDWICH TEORI

Ovan finns tre exempel på sandwichteori i praktiken. USA:s Human Rights Watch är en ofta citerad källa även här i Sverige. En annan internationell aktör är Aljazeera som många fortfarande har förtroende för eftersom de under en period hade en USA-kritisk hållning. Numera stödjer de öppet USA:s krig och de har förmodligen gjort den mest raffinerade filmen på sandwichtema hittills i historien. Aljazeeras film "Indias silent war" har uppmärksammats i Sverige och är ett verkligt propagandamästerverk som varvar kritiska kommentarer om det indiska samhället med förfinad sandwichteori.

Sandwichteori och Operation Green Hunt

SAMMANFATTNING

- ▶ Oavsett vilket land det handlar om går sandwichteori ut på att pålägget (folket) är klämt mellan brödsnivåerna (statens styrkor och upprorsrörelsen).
- ▶ Många gillar denna teori eftersom den uppfattas som neutral.
- ▶ Praktiserad blir teorin ett försök att tvinga fram ett val mellan våld och icke-våld.
- ▶ Sandwichteorin utmålar de förtryckta som passiva offer.
- ▶ Attityden som medföljer sandwichteorin är genomgående auktoritär men den döljs i medkänsla för de fattiga
- ▶ Sandwichteorin hävdar att upprorsrörelsen utnyttjar befolkningen för sina egna syften och utesluter att befolkningen frivilligt har anslutit sig.
- ▶ En stor del av de intellektuella i Indien är mycket kritiska till sandwichteori trots att de har blivit bombarderade med dessa budskap i årtal.
- ▶ Teorin uttrycker i själva verket den indiska medelklassens egen känsla av vara mitt emellan den upprorska underklassen och den indiska statens väpnade styrkor.

Radha D'Souza arbetar på den juridiska fakulteten vid universitetet i Westminster i Storbritannien.

Av Radha D'Souza för Sanhati.
December 15, 2009.

"Sandwichteorin"

Jag snappade först upp termen "sandwichteori" när jag hörde den diskuteras bland studenter i Delhi. De syftade på att

antal åsikter som inflytelserika och artikulerade medelklassindier hade om de uppmärksammade och kontroversiella (militära kampanjerna ö.a.) Salwa Judum och senare Operation Green Hunt. "Teorin", om vi nu ska benämna den som sådan, menar att adivasierna och landsbygdens fattiga är fångade i korselden mellan väpnade maoistiska "terrorister" å ena sidan och den militariserade indiska staten å den andra (se rapporten av "oberoende invånare i Chattisgarh"). Det är medelklassindiens plikt, enligt "teorin", att "rädda" de hjälplösa adivasierna och landsbygdensbefolkningen undan dessa väpnade sammanstötningar. De stridande parterna har sina baktankar: maoisterna vill erövra den politiska makten med gevärspiporna och den indiska staten vill ta adivasiernas land och naturresurserna däri och ge dessa till storbolagen, både inhemska och utländska. På detta sätt ses medelklassindien i "sandwichteorin" såsom nationens räddare, som man även kan läsa i konstitutionen (grundreglerna för den indiska staten, ö.a.).

TEMA SANDWICHTEORI

”Teorins” skenbara neutralitet tilltalar många. Likväl, tycker många att ”teorin” är problematisk, inte minst för att den ramar in allt som om det vore en fråga om ”våld mot ickevåld” och tvingar fram ett ja- eller nej-svar och ger litet utrymme för debatt (se NDTV, ”The buck stops here”, 090923, 091007, 091020). Den upphöjda status och privilegier som denna ”teoris” förespråkare har och allt utrymme de får i media, på universiteten, i regeringssorganen gör att många medelklassindier har blivit skeptiska mot dem och denna skepsis har stärkts sedan oberoendet (från Storbritannien 1947 ö.a.). Även om det finns en bred opposition mot Salwa Judum och Operation Green Hunt så är Indien ändå delat i uppfattningen om dessa. Det är därför vi behöver begrunda ”sandwichteorin”.

De demokratiska värderingarna och ”sandwichteorin”

Medelklassindien värnar demokratin och de flesta håller med om att demokratin fordrar principiell respekt för varje man, kvinna och barn, rika och fattiga, stads- och landsbygdsbefolkning och folk av varje kast och nationalitet. En respekt som alla människor skall åtnjuta just för att de är människor. Demokrati grundas på uppfattningen att alla människor har förmågan att själva bestämma sina öden. Om detta är sant blir termen ”sandwichteorin” fundamentalt odemokratisk.

De flesta medelklassindier håller idag med om att adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen har legitima klagomål mot regeringarnas ekonomiska politik. Enligt ”sandwichteorin” utnyttjar maoisterna dessa klagomål för sina egna målsättningar. Den utesluter möjligheten att en del av adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen av egen fri vilja har anslutit sig till maoisterna. ”Teorin” förnekar adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen en egen agenda och möjlighet att själva välja vad som är bäst för dem sant att de har en grundläggande förmåga att själva bedöma vad som är bra eller dåligt för dem och följaktligen vilka de vill stödja. Attityden som medföljer ”sandwichteorin” är genomgående auktoritär men den döljs i medkänsla för de fattiga. Givetvis uttrycker inte adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen sin politiska uppfattning på ett språk som passar i Harvard och Oxfords universitetskorrider, eller på IIT och JNU (indiska universitet ö.a.). De använder inte ens termer som ”demokratisk utveckling” eller ”postkommunism” eller ”civilt samhälle” men det betyder inte att de är passiva offer som saknar förmåga till självbestämmande. Genom att utmåla dem både som maoisternas hjälplösa offer och som offer för staten kan medelklassindierna undvika att se adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen som politiska jämlingar.

Att se dem som röstlösa offer är inte ett nytt fenomen. Det är en idé som utvecklats och förfinats sedan oberoendet (från Storbritannien, 1947, ö.a.). Utvecklingsdebatten har sedan andra världskriget handlat om ”fattigdom”. Det är ett enkelt begrepp. Snart blev det klart att ”*marknadens osynliga hand*” och andra mystiska utvecklingsvägar berikade de få och kastade ner de flesta i fattigdom. Med tiden byttes termen fattiga ut mot en annan, mer nyanserad och exotisk term, de subalternna, de underordnade. De subalternerna är oberörda av moderniteter och står utanför samhället, de är oskyldiga, ett koncept som liknar kolonialisternas ”nobla vildar”. De subalternernas tankar kan inte förstås om de inte tolkas av medelklassindierna. Steget från subalternerna till offer är litet. Så länge adivasierna och landsbygdens fattiga förblir offer behöver inte medelklassindierna tala i eget namn om sina egna intressen och förhoppningar, istället talar åt ”den andre”. Hur sann är bilden att adivasierna är fångade mellan två sidor i Operation Green Hunt?

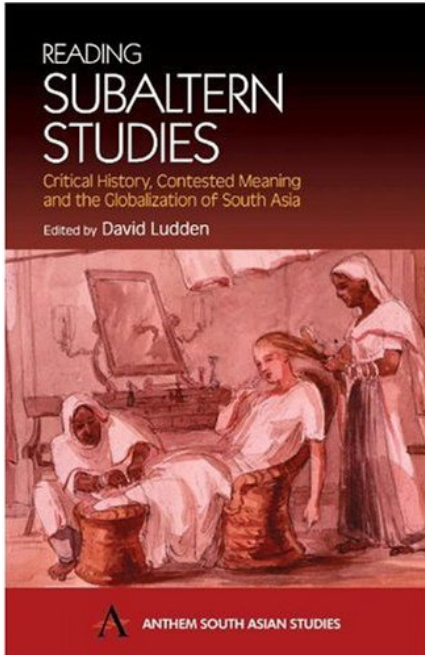
Vem ligger egentligen i ”sandwichen”?

Genom Indiens moderna historia, efter kolonialtidens slut, har två motsatta idéer stått mot varandra. Under kolonialtiden och efter oberoendet har ”stamfolksuppror” och ”bonderesningar” varit de vulkaner som fått utbrott då och då och som skakat staten. Då dessa två sammanstrålade och fortsatte att bubbla under ytan i det skenbart lugna landet. Adivasierna har alltid visat en anmärkningsvärd konsekvens. Deras krav har aldrig vacklat från: ”jal, jangal, jameen” (vatten, skog, land). Landsbygdens fattiga har som ett eko ropat ut sina krav på samma konsekventa sätt. Det är väl värt att notera att ursprungsbefolkningar världen över aldrig vacklat i fråga om kraven på: ”jal, jangal, jameen”.

Mot detta har staten, både den koloniala och efterkoloniala, visat anmärkningsvärd konsekvens i sina svar på adivasiernas och de fattiga landsbygdsbornas krav. De

TEMA SANDWICHTEORI

Bokens framsida säger väl något om innebörden av ordet subaltern?

har svarat med gevär och bajonetter, de har mobiliserat statens fulla makt, de har fångslat, torterat, våldtagit och plundrat adivasierna och den fattiga landsbygdsbefolkningen och dömt många till döden. Kanske är Kista Gowd och Bhoomiah (revolutionära bönder som hängdes 1975 ö.a.) levande minnen för många av oss? Staten har konsekvent begärt mer land, resurser och billig arbetskraft. Denna extraordinära beslutsamhet hos de två stridande har kastat in alla, inklusive medelklassindierna, i lite politisk oro då och då. Några har klart valt de fattiga och adivasiernas sida. Dessa har brännmärkts

som upproriska och terrorister och gått adivasiernas möte till ödes. Andra har lika klart valt statens sida, både den koloniala och därefter och deltagit i mobiliseringen av statsmaskineriet mot extremister, upprorsmakare, terrorister och gud vet vad. Andra har känt att de hamnat i en fälla och lagts i en "sandwich". Det är medelklassindien som är pålägget i "sandwichen" och som upplever sig vara kläm mellan de två stridande. Angående det som skedde i Kalinganagar, eller i Singur eller Nandigram och Lalgargh och nu i Narayanpatna, så går de i traditionens fotspår, men medelklassindien velar i frågan om de skall kalla dessa ursprungsbefolkningsuppror eller bonderesningar. Debatten som rasar nu är ett eko av liknande debatter under frihetskampen: såsom M.N. Roys (en av grundarna av Indiens Kommunistiska Parti ö.a.) snabbt med Lenin angående "agrарfrågan", Aurobindos (nationalist i kampen mot britterna ö.a.) omvändelse från våld till ickevåld, debatten om Bhagat Singh (en populär revolutionär i kampen mot britterna ö.a.) och Chauri Chaura (en incident som inträffade 1922 när 22 poliser brändes ihjäl efter att ha skjutit på en icke-våldsdemonstration, ö.a.) bara för att nämna ett fåtal. "Sandwichteorikerna" struntar fullkomligt i historien. Många av dem hakar på statens snack om att maoisterna uppstod 2004, en händelse som har att göra med förändringar inom rörelsen. Alla som inte faller för klurigheterna vet att maoisterna, oavsett vad man tycker om dem, har en längre historia än

så. För medelklassindien finns det dock en skillnad mellan dagens Indien och kolonialperioden och det är "globaliseringen".

Medelklassindien och frihetskampen

Boerkriget, kampen om Afrika och andra koloniala strider kulminerade i världskriget mellan de imperialistiska nationerna och med Storbritannien vid rodret. Frihetskampen var riktad mot den brittiska imperialismen, i en tid då Storbritannien var militärt starkt men en ekonomisk makt på nedgång. Ett brett spektrum, mellan staten och adivasierna, bestående av olika klasser, sammanslutningar, nationaliteter och kaster i Indien gick med frihetskampen, var och en med sina egna krav och sina egna ambitioner. En industriell expansion skedde under övergångsperioden mellan världskriget. En framväxande industriell klass som gynnades av världskriget aspirerade också politisk makt och anslöt sig till frihetskampen. Debatten om våld och ickevåld, extremism och liberal demokrati, social rättvisa och rättssäkerhet, och andra sådana frågor var del av en större process för skapa ett socialt kontrakt (med socialt kontrakt avses föreställningen att olika delar av samhället har slutit överenskommelser som kommer till uttryck i konstitutionen, statens grundregler ö.a.) mellan de många olika klasserna, sammanslutningarna, kasterna, stammarna,

Det finns en omfattande förteckning över ursprungsbefolkningsgrupper som används för avgöra vilka som officiellt skall erkännas som ursprungsbefolkning. De som är med på listan kallas Scheduled Tribes och beräknas till drygt 8 % av befolkningen i Indien.

TEMA SANDWICHTEORI

“Jal, djungel, Jameen Hamara hai!” “Skogen är vår! Vår rätt till skogsprodukter är okränkbar!”. Denna paroll genljuder över hela det vidsträckta skogsområdet och bergsregionerna som sträcker sig från Indiens nordöstra hörn till västra delen av Indiens sydspets.

nationaliteterna, religionerna, språkgrupperna. Det sociala kontraktet kom senare uttryck i konstitutionen när Indien blev en republik.

Det sociala kontraktet baserades på en vision om den indiska nationen. Det var en vision som inkluderade alla och inleddes med orden “vi folket”. Det lovade alla “rättvisa: social, ekonomisk och politisk”, det lovade adivasierna skydd för sitt vatten, sina skogar och mark, jordreformer till de fattiga på landsbygden, och den erbjöd särskild status för olika nationaliteter i Assam, Meghalaya, Mizoram, Kashmir. Den lovade arbete och kollektiv förhandlingsrätt för städernas arbetare, språklig omorganisation av staten och den utlovade en rättsstat och konstitutionell demokrati, och viktigast av allt, den antog som sitt motto: “Satyam eva jayate” (sanningen ensam råder). Denna vision av en nation är i fokus för det dilemma som Indien konfronteras med idag.

Indiens självständighet inleddes med en delning av nationen och upproret i Telangana. Telanganaupproret, liksom andra adivasi- och bondeuppror, slogs ner av den indiska armén, och många torterades, fängslades och avrättades. Medelklassindierna var övertygade om att med en ny konstitution på plats så skulle orsakerna till adivasi- och bondeupproren förpassas till historien. Kommunistpartiet i Indien, det största oppositionspartiet i Indiens konstituerande församling som utarbetade Indiens konstitution,

påverkade kraftigt det sociala kontraktet. Medelklassindien trodde på sin vision av nationen. Med tiden skulle Indien bli en nation som bygger på social rättvisa, jämlikhet och icke-diskriminering.

När Naxalbari- och Srikakulamupproren utbröt två decennier senare, stod det klart att något hade gått fruktansvärt fel med denna vision. De bröt avsiktligt med det sociala kontrakt som det moderna Indien grundades på. När polisen och armén slog till mot Naxalbari- och Srikakulamadivasierna och bönderna, som de alltid gjorde, motiverade staten sitt agerande i samma anda som i dag. Kampen var inte mot adivasier och bönder, utan mot beväpnade maoistiska rebeller och det handlade det om våld och icke-våld. Men medelklassindien vägrade att lägga sig i sandwich. Tusentals studenter och ungdomar anslöt sig Naxalbaris och Srikakulams adivasier och bönder. De rövades bort, fängslades, torterades, dödades och indisk engelska fick en ny betydelse av verbet sammanstötning genom morden som begicks vid fejkade ”sammanstötningar”. Även de som motsatte sig maoisternas “ideologi och metod” vägrade att lägga sig i sandwich. Personer som t.ex. Jayaprakash Narayan, V. M. Tarkunde, Sathyaranjan Sathe, Samar Sen, för att nämna några, insisterade i att maoisterna var idealister, otåliga men ideologiskt missledda - de var allt annat än brottslingar och terrorister. Framför allt menade de att “rättsstaten” skall fungera för maoister lika mycket som några an-

dra. Ingen anklagade dem för att vara terroristsympatisörer av den anledningen, inte ens staten. Med Naxalbari blev medelklassindien bestört, frustrerad, argt och besviken för att staten bröt det sociala kontraktet. De höll fortfarande på visionen om den nation som smiddes under frihetskampen, även när visionen gled iväg. “Detta är inte det Indien våra föräldrar och farföräldrar kämpade för” tycktes generationen efter frigörelsen säga.

Många sociala rättviserörelser uppstod. Rörelsen för demokratiska rättigheter växte och expanderade när allt fler människor råkade ut för “sammanstötningar”. De insisterade i att domstolarna som konstitutionens väktare var skyldiga att se till att den skulle gälla mot samtliga parter i det sociala kontraktet. “Lagen är under prövning” varnade domaren Bhagwati, f.d. överdomare i Indien, i sina tal på Law Day (dagen då konstitutionen antogs, den 24 november ö.a.). En ny rättsvetenskaplig teori som kallas “korrespondens jurisdiktion” uppfanns. Någon kunde utan hjälp skicka ett vykort till högsta domstolen klaga på kränkningar av hennes konstitutionella rättigheter och de skulle besvaras. Paradoxalt nog ledde dessa insatser till att befästa en systematisk diskriminering och uteslutning av adivasierna och landsbygdens fattiga från den konstitutionella demokratis hjärta: rättsväsendet.

Ingripanden från medelklassindien byg-

TEMA SANDWICHTEORI

gde på uppfattningen att adivasierna och de fattiga på landsbygden förnekades handlingsfrihet. De var olyckliga offer, röstlösa subalternerna, så "vi" nationens frälsare var tvungna att göra något, och naturligtvis skulle "vi", medelklassindien, bevisa att rättstatens principer och konstitutionen kunde utformas så den fungerade för "dem". Ta Public Interest Litigation (PIL). Stämning efter stämning har utfärdats av domstolar för att se till att vanliga lagar tillämpas. Upprop uppmanade staten att utfärda lagar om minimilön, hälsa och säkerhet, lagar mot livegenskap och barnarbete, fördrivning och rehabilitering av flyktingar. Domstolarna blev involverade i administrationen och brottsbekämpningen men sällan straffades någon statstjänsteman för att inte göra sina lagstadgade och konstitutionella plikter. När gränserna mellan den verkställande och den dömande makten blev vaga skickades ett tydligt budskap om att statliga tjänstemän kunde komma undan med kränkningar av konstitutionella och lagstadgade rättigheter.

PIL fungerade inte för de "subalternerna" och deras "jal, jangal och jameen" beslagtogs för att bygga det moderna Indien. På så vis agerade offentliga företag som National Thermal Power Corporation, Narmada Dam eller Konkan Railroad. Samtidigt gav PIL-stämningarna prejudikat om ensidiga rättsliga åtgärder. Det var tydligt att domstolarna åtminstone inte skulle vara ett hinder för staten i dess syn på utveckling, även om den utslöt halva befolkningen.

Ta t.ex. Lok Adalats (en alternativ enklare domstol i Indien ö.a.), en idé som medelklassindien har agiterat för och som senare lagstiftades in i lagböckerna. I Lok Adalats kan man undvara processuella bevisregler, civil- och straffrättsliga förfaranden i fall som rör de fattiga, till synes för att minska antalet icke avgjorda mål och påskynda rättvisan för de fattiga. I själva verket har det förskansat sig som ett system med olika förfaranden för rika och för de fattiga. De rika skulle få en ordentlig rättslig förhandling med bev-

isfrågor och civil- och straffrättsliga förfaranden men de processrättsliga lagarna kan undvaras för de fattiga. När allt kommer omkring handlade de fattigas fall ändå om ynkliga summor. Strunt samma att dessa fattiga summor var stora för de fattiga. Jämställdhet inför lagen?

Perioden efter upproret i Naxalbari och undantagstillståndsperioden uppstod en enorm mängd NGO:s, frivilligorganisationer och "civil society"-organisationer tillsammans med en kriminalisering av politiken. Nästan 40 procent av de indiska parlamentsledamöterna och MLA:s (Member of Legislative Assembly ö.a.) finns i kriminalregistret för allvarliga brott som mord, utpressning, kidnappning och våldtäkt. Allt enligt medborgarrättsgrupper som National Election Watch och Association of Democratic Reform. Satyam eva jayate (Indiens nationalmotto är "Alltid sanning" ö.a.)? Adivasiernas och landsbygdens fattigas politiska utrymme togs bort genom den politiska kriminaliteten och detta ifrågasattes av

Att vara en Dongria Kondh är att bo i Niyamgiri Hills i delstaten Orissa - de lever inte någon annanstans. Det londonbaserade företaget Vedanta Resources är fast beslutet att bryta sönder deras beläga berg som är riket på bauxit.

TEMA SANDWICHTEORI

En mycket stor del av naxaliternas gerillarmé i det stora skogsområdet Dandakaranya består av adivasis. Det är inte så konstigt eftersom det är adivasis som befolkar Dandakaranya sedan urminnes tider. Kvinnornas andel av gerillarmén är 40 % och strikt jämlikhet tillämpas.

NGO:s och frivilligorganisationerna. Medelklassindien kom med ett annat fantastiskt förslag: all politik var mot de fattiga, den var korrupt och kriminell, därför kunde vi vara en demokrati utan politik. Naturligtvis, eftersom adivasierna och landsbygdens fattiga, de subalternerna, kunde inte tala och därför föll det på NGO:s eller frivilligorganisationer att tolka dem.

När medelklassindien desperat försökte rädda visionen av en nation smidd under frihetskampen så kollapsade Berlinmuren och Time Magazine meddelade på framsidan att "kommunism var död" och Fukuyama (ledande liberal ideolog från USA ö.a.) förklarade att själva historien var slut.

Föreställ dig nationen i "globaliseringens" tid

Återigen är Indien i en situation som är jämförbar med det tidiga nittonhundratalet. Liksom Storbritannien i början av nittonhundratalet, övertog USA ledningen för de imperialistiska nationerna efter andra världskriget men USA är eko-

nomiskt svagt och därför beroende av militarismen.

Återigen erbjuder imperialisterna att lossa sina tyglar på den indiska industrin och finansvärlden så de får möjlighet att expandera sin verksamhet. Genom tio procents tillväxt baserad på många fler kärnkraftverk, gruvföretag, industrier, särskilda ekonomiska zoner, och spekulativa investeringar lovar man dem en helt ny värld. Om de bara skulle våga erövra den. Den nya tidens drömmar kräver

att de erövrar adivasierna och landsbygdens fattiga. Vart ska de ta vägen? Hur blir det med det sociala kontraktet? Så mycket är klart även för medelklassindien.

"Globaliseringen" urholkar idén om nationen. I själva verket är den grundad på föreställningen att nationer inte betyder något. Om de alls spelar någon roll så gör de det bara på villkoret att de homogeniseras och anpassas till den globala marknaden. Det finns inte längre en industriell, besutten elit i Indien, därför är de intresserade av att sluta leden med

medelklassindien och omförhandla makten med imperialisterna. Istället har alla förhandlingar om makt förskjutits till den internationella arenan och de kommer hädanefter att genomföras i FN, WTO, G8-toppmötena och World Economic Forums. De irriterande adivasierna envisas med sina jal, jangal och jameen. Efter att medelklassindien har accepterat den "oundvikliga globaliseringen" lämnar man de konceptuella verktygen för att föreställa sig en nation och fyller ut den med självbestämmande. Hur skall deras drömmars Indien se ut? Och hur stor är den "handpenning" de är villiga att erlagga (för att använda språket WTO-förhandlarnas språk) för att säkra sina drömmars Indien?

FN:s världstoppsmöte om social utveckling i Köpenhamn 1995 var en vändpunkt. Al Gore, USA:s dåvarande vicepresident förklarade vid toppmötet att stöd och bistånd till tredje världen skulle från och med då kanaliseras genom enskilda organisationer som arbetar för "god förvaltning". "Gott styre" påminde om den koloniala tidens "ansvarsfulla förvaltning". Och vad gjorde Al Gore och Köpenhamnsförklaringen om social utveckling för adivasierna och landsbygdens fattiga?

TEMA SANDWICHTEORI

Språket i diskursen har förändrats i Indien. Indiska NGO:s och frivilligorganisationer är fullproppade med pengar. Ännu viktigare är att de beväpnats med nya ideologiska och konceptuella resurser som utvecklats av internationella organisationer: idéer om “egenmakt”, “demokratisk utveckling”, “god förvaltning”, “det civila samhällets delaktighet” och liknande. I rättvisans namn skall sägas att många använde sina medel för att rädda det sociala kontraktet. Men det sociala kontraktet handlade aldrig om “demokratisk utveckling”, “egenmakt” och “gott styre”. Det sociala kontraktet handlade om självbestämmande, jämlikhet, omfördelande rättvisa, rättvis maktfördelning, om Satyam eva jayate, inte om öppenhet.

Fler frivilligorganisationer och NGO:s, mer pengar till den icke-statliga sektorn och fler program för “egenmakt” och “gott styre” motsvarade inte mer politisk representation för adivasierna och lands-

bygdens fattiga. Istället var det tvärtom. Ju mer medel som blev tillgängliga för NGO:s och frivilligorganisationer desto mer ökade det maoistiska inflytandet. Ändå finns det inga sociala teorier, inga kvantitativa eller kvalitativa forskningsmetoder som kan etablera något samband mellan de två.

NGO:s och frivilliga grupperna tog upp alla de krav som adivasierna och landsbygdens fattiga har angående: utvecklingsmodell, traditionella vattensystem, markförvaltning, skogsskydd, korrup-tion, kriminaliseringen av politiken. De drog sig för en central fråga: frågan om den politiska makten. Detta var den enda fråga som maoisterna tog upp. Medelklassindien vill att adivasierna och de fattiga på landsbygden ska lita till deras ord när de säger att medelklassindien är på adivasierna och landsbygdens fattiga sida. Men hur skall adivasierna och landsbygdens fattiga kunna tro på detta när de reduceras till röstlösa subalternerna, när de

inte längre är politiska subjekt med en egen agenda? Dessutom, utan en vision av en nation, är många medelklassindier inte särskilt förestående angående det förtroende som förutsätts.

Har medelklassindien hamnat i korselden?

Den indiska staten har återigen inramat frågan som det alltid har gjort, som en fråga om våld mot icke-våld. I en “globaliserad”, privatiserad värld, befolkad av NGO:s, behöver den indiska staten inte ta till statlig propaganda genom Doordarshan (indiskt storbolag i mediebranschen ö.a.) för att göra sina anspråk. I en privatiserad och “globaliserad” värld utkrävs statliga fordringar genom privata aktörer som har åtagit sig att “globalisera”. Tänk till exempel på “sandwichteorin”. Talrika NGO:s och privata organisationer har främjat teorin. Till exempel, i januari 2005 höll Observer Research Foundation som en del av dess ”Internationell

Vedantas anläggning i Lanjigarh i delstaten Orissa som ligger i närheten av Kondbernas beliga berg Niyamgiri. När den här typen av anläggningar sätts upp blir ofta tusentals människor fördrivna utan ersättning och luft, vatten, jordbruks- och jaktmöjligheter förstörs för många fler.

TEMA SANDWICHTEORI

Terrorism Watch"-program en tvådagars workshop om "naxalitetmaningen". Förvaltarna av denna stiftelse är framstående journalister som har varit en del av Kongresspartiets och BJP:s (Indiska Folkpartiet ö.a.) regeringar vid olika tillfällen. De publicerade en bok från workshopen med titeln "The Naxal Challenge: orsaker, kopplingar och politiska alternativ." Redaktören för boken, vid Institutet för Försvarsstudier och Analyser, är specialiserad på "Naxalism" och är verksam i forskningscentrat för "Terrorism och intern säkerhet". Sammanfattningen av boken är skriven av den förre guvernören i Jharkhand (delstat ö.a.) och en personalchef i armén. Frågan om huruvida maoisterna ska ses som terrorister är förutbestämd genom det sätt de har ramat in debatten på.

Organisationer med stora resursers fastställer de antaganden som ligger till grund debatten, de debattvillkor medelklassindien måste följa, inte minst eftersom de bombarderas med forskning, publikationer, medier, allt baserat på de antaganden som presenteras av tankemedjorna. "Det oberoende medborgarinitiativets" rapport om Salwa Judum som gjordes av inflytelserika medborgare, av vilka några står makten nära, ger eko åt en "sandwichteoriliknande"-uppfattning. Deras uppfattning är någonstans jämförbar med Jayaprakash Narayans (indisk politiker som dog 1979) eller V.M. Tarkunde (indisk advokat och människorättsaktivist). De sistnämnda baserade sitt motstånd mot icke-våld på föreställningen att nationen bygger på frihetskampens sociala kontrakt, där maoisterna ingår lika mycket som adivasierna. Idag är motståndet mot icke-våldet byggd på en uppfattning om Indien som en framväxande världsmakt som behöver sätta ett mänskligt ansikte på "globaliseringen".

Till detta kan vi lägga att villkoren för många forskningsanslag och projek-

tfinansiering och NGO:s utländska biståndsgivare som kräver av dem att de ska anpassa sig till den liberala demokratin, parlamentariska processer och rättsliga normer. Var finns utrymme att säga dessa processer prövades, om och om igen under minst sex årtionden och att de har de misslyckats, och att parlamentet, rättsväsendet och den verkställande makten har kastat det sociala kontraktet för "globaliseringens" vindar? Vilken ny föreställning om nationen kan medelklassindien skapa?

Adivasierna och landsbygdens fattiga insisterar i att det är en fråga om *jal, jangal och jameen* som de alltid har gjort. Maoisterna, deras ideologiska, politiska och militära brister till trots, och det finns många av dem (se debatten mellan Sumanta Banerjee och CPI-maoist, EPW 090902, 090919, 091114), står otvetydigt på adivasiernas och landsbygdens fattigas sida, oavsett deras motiv. Medelklassindien insisterar i att det är möjligt att

det utländska biståndet till NGO:s som kräver av dem att de ska anpassa sig till den liberala demokratin, parlamentariska processer och rättsliga normer. Var finns utrymme att säga att dessa processer prövades, om och om igen under minst sex årtionden och att de har de misslyckats"

sätta ett mänskligt ansikte på "globaliseringen". Tvärtom, den nya vägen av kamp i Kalinganagar, Singur, Nandigram, och Lalgah utmanar dem att omförhandla det sociala kontraktet, en utmaning som en förnyad frihetskamp kräver och att smida nya allianser och nya föreställningar om utveckling och avkolonisering. "Vi kämpade också för friheten", sa en santhal (en adivasifolkgrupp ö.a.) nyligen i en film om Lalgah. Det gjorde de verkligen. Men hur besvarar vi detta påstående? Genom att säga maoisterna är "onda typer"? Genom att säga att santhalerna är subalterner som behöver medelklassindien som sina tolkar?

En djup spricka i Indiens fundament?

Det sociala kontraktet smiddes under frihetskampen och det byggde på en felaktig föreställning. Den byggde på föreställningen att det var möjligt att bygga en modern liberal demokrati, kapitalistisk nation

utan kolonisering. Det har aldrig funnits, och kan aldrig finnas kapitalism utan kolonier, men dess former kan förändras, och de har förändrats sedan den ödesdigra dagen när Columbus seglade för att finna "Indiens rikedomar". "Globaliseringen" tvingar medelklassindien att kolonisera sitt eget folk. Detta är inget nytt. Det hände under det brittiska styret också. Ända sedan Siraj-ud-Daula (indisk 1700-tals furste ö.a.) har olika Nawaber (furstar ö.a.) och Rajas (prinsar ö.a.), en del av den indiska eliten, orubbligt stått vid imperialisterna sida och hjälpt dem att sköta imperiet och gjorde en slant åt sig själva. J.S. Mill (brittisk nationalekonom på 1800-talet ö.a.) konstaterade att Indien var imperiets stora experimentlaboratorium. När imperiernas läge förändras tvingas medelklassindien att ta ställning. Det är det som händer idag. Nationalstatens struktur och konstitutionalismen gör det svårt för medelklassindien att förstå koloniseringen av vårt eget folk. Vad ska medelklassindien göra? Starta en ny frihetskamp? Skapa ett nytt socialt kontrakt? Det är med alla måttstockar svåra frågor. Hur mycket lättare är det inte att dölja sin egen oförmåga att finna en framtid för nationen med att kasta imperialistiska etiketter som "kriget mot terrorismen" på maoisterna? Hur mycket lättare är det inte att rida på "globaliseringsvägen" och på det höga och moraliska icke-våldets tidvattenvågor? Medelklassindien är vemodigt. Om bara den vulkaniska skiljelinje som det moderna Indien bygger på försvinner, om bara adivasierna kunde sluta med sitt insisterande i *jal, jangal, jameen*.

PS

Det är till heder för indiska folket och medelklassen att de, trots att de bombarderas fysiskt, moraliskt och intellektuellt, till stora delar blir djupt skeptiska till "sandwichteorier".

JAN MYRDALS BREV TILL BILD

Till utrikesminister Carl Bildt

Jan Myrdal, 2012-05-20

Översättning och kommentarer, Lars Linnersten

SAMMANFATTNING

► Jan Myrdal besökte under 2010 naxalitärkontrollerade områden i Indien och skrev en bok om det. Boken har getts ut på flera indiska språk och Jan åkte till Indien för att tala om boken under våren 2012. På möten i flera större indiska städer talade han om den och viktiga och trängande politiska frågor. Den indiska regeringen har efter detta "bannlyst" honom från Indien med innebörden att han inte får åka tillbaka mer. Förevändningen för "bannlysningen" är bl.a. att han skulle ha gett råd till de indiska revolutionärerna. I detta öppna brev till utrikesministern argumenterar han för att den egentliga anledningen till "bannlysningen" är att regeringen störs av det internationella solidaritetsarbetet.

Detta är inte ett personligt brev utan ett brev till dig i egenskap av Sveriges utrikesminister. Sådana brev täcks inte av det som med ett engelskt språkbruk kallas "a freedom of information act" (1). Men eftersom detta brev bara innehåller information som tillhör – eller borde tillhöra – offentligheten låter jag publicera det i Indien. Jag gör som Gunnar Myrdal brukade göra i fall som detta och skriver direkt på engelska.

Jag förmodar att vår ambassad i Indien har hela texten till det tal om mig till the Upper House (2) som framfördes av Jitendra Singh, Minister of State for Home Affairs (3). Jag behöver en exakt kopia av det, så att jag

inte bara behöver förlita mig på tidningsartiklar. Jag hoppas sålunda att ambassaden kan sända det till mig. Därtill, han citeras säga i rapportens sista mening: "Regeringen följer situationen uppmärksam. Saker som denna tas regelbundet upp med berörda länder på den diplomatiska nivån". Betyder detta att den indiska regeringen har kontaktat vår ambassad om detta?

Jag ansökte om – och fick – ett (ganska dyrt) konferensvisum på en månad inför utgivningen av min nya bok ("Red Star over India") (4). Bifogat visumansökan fanns en skriven ekonomisk garanti från min svenska förläggare (Leopard i Stockholm) och inbjudningsbrev från min förläggare i Kolkata (5) (Setu Prakashan) och från Kolkata

JAN MYRDALS BREV TILL BILDT

Book Fair (6). När jag anlände till Kolkata ombads min förläggare att informera myndigheterna om var jag bodde och var jag framträdde inför publik i Indien. Vilket de gjorde.

Boken släpptes på olika möten som organiserades av olika organisationer i Kolkata, Hyderabad, Ludhiana och Delhi. Det jag sade trycktes och/eller släpptes på nätet.

Det som Minister of State for Home Affairs Jitendra Singh sade till Rajya Sabha (7) och det som – enligt Zeenews 2012-05-20 – inrikesministeriets talesperson Ira Joshi sade om mitt besök i Indien under januari/februari 2012 är som du ser inkorrekt faktamässigt. För att säga det med andra ord så ”säger de det som inte är” av politiska skäl.

Vilka är då de politiska orsakerna till detta? För att förstå dessa skäl bör man läsa The Telegraph från Kolkata (8), för fredagen 18 maj:

”Maoister spammar PC’s mailbox (9). NISHIT DHOLABAI (10) New Delhi, 17 maj: När faxar inte fungerar, bomba inrikesministern med e-mail från utlandet. P Chidambarams e-mail har bombarderats med meddelanden från Väst, som yrkar på frisläppandet

av en aktivist och en påstådd maoist-sympatisör, vilket har väckt undran över denna begäran från utlandet om något så lokalt.”

Den indiska regeringen störs tydligen mer och mer av den växande internationella kunskapen om och intresset för förhållandena i Indien. Den 12 juni förra året talade Arundhati Roy och jag i London om behovet av internationell solidaritet med det indiska folket. Vi talade båda om den märkliga nyhetsblockaden av Indien. Den intensiva debatten och diskussionerna i Indien reflekteras inte i media i Väst. Detta beror inte på någon officiell indisk censur (som den brittiska i Indien under andra världskriget). Den beror på tidningssredaktörernas grindvaktsfunktion i våra media (och på självcensur hos våra korrespondenter i Indien).

Detta är inget nytt. I den nyligen utkomna årsboken till ”Oriental Society” (11) i Sverige skrev jag om hur nyheter från Indien (även om ”Quit India” rörelsen (12), den folkmordslika hungersnöden i Bengalen (13), och ”Indian National Army” (14)) undertrycktes i det neutrala Sverige. Du är för ung för att komma ihåg, men du bör läsa det jag skriver i den kommande volymen. (Också om hur

jag öppnade dörren för Adam von Trott zuSolz (15) när han kom till vårt hus i juni 1944 för att få min far att informera den amerikanska och sovjetiska säkerhetstjänsten i Sverige om 20 juli-kuppen. Du återfinner allt detta i Utrikesdepartementets arkiv och vet alltså varför de allierade nekade att hjälpa till. Men kanske har du inte funderat på varför det brittiska MI6 skulle ha beslutat om likvidering av Adam von Trott zuSolz om han hade lyckats – som de gjorde med Subhas Chandra Bose (16) när han flydde från Indien.)

I alla våra länder har den växande solidaritetsrörelsen med Indiens folk lett till ett ökat informationsflöde om Indien. Jag skulle föreslå att du – eller åtminstone ambassaden – följde www.indiensolidaritet.org på nätet. En bred och icke sekteristisk nyhetstäckning av Indien (och konkreta, öppna diskussioner mellan olika medlemmar om den internationella nödvändigheten av ett sådant brett och icke sekteristiskt synsätt). Mycket kommer att påminna dig om Vietnamsolidaritetsarbetet för nästan femtio år sedan – och hur detta arbete förändrade de officiella mediernas dominerande proamerikanska hållning på femtiotalet till en mera öppen och liberal policy tjugo år senare. (Kom ihåg hur stora tidningar som Dagens Nyheter förändrades – och kom ihåg hur denna information utgick från basen, underifrån, genom att sälja ”Bulletinen” (17) utanför Systembolagen – och slutligen förändrades hela den svenska utrikespolitiken!)

Jag känner inte någon på ambassaden i Delhi nu. När allt kommer omkring är jag gammal nog att vara deras farfar eller morfar. Men jag är rädd att de mer eller mindre delar de svenska korrespondenternas hämningar. Det skulle vara bra för vårt land om de kunde ta till sig ett bredare – och mera vittgående – synsätt. Informationen finns där i Indien. Indien är inte som Chile under diktaturen eller Sovjetunionen.

Carl Bildt på resa i Indien i november 2011.

JAN MYRDALS BREV TILL BILD

Den indiska regeringens reaktion mot mig nu är en normal – men irrationell – regeringsreaktion när man märker att man är föremål för en informerad internationell opinion. Men det finns också en annan orsak till den indiska regeringens något hysteriska förhållningssätt. Något som jag hoppas att ambassaden noterar. Om du går tillbaka till det jag skrev för en trettio år sedan kommer du att se att scenen förändras. Då var ”vänstern”- politiska rörelser inspirerade av Naxalbari (18), striderna i Telangana (19) och andra folkliga resningar – djupt splittrad och splittringarna fortsatte. (Det fanns skäl för detta. Det har jag skrivit om.). Idag är situationen annorlunda. De större ”maoistiska” partierna och grupperna har bildat ett allindiskt parti, CPI(maoist) (20). Inte bara det, trots olika ideologiska motsättningar så är andra grupper ense om de stora frågorna som de indiska folken står inför. De sociala motsättningarna är också sådana att stora delar av studenterna och ”medelklassen” kräver demokratisk och social förändring.

Ta ett konkret exempel. I Hyderabad mötte jag gamla vänner från 1980. När vi då gick under jorden i Andra Pradesh för att följa de beväpnade enheterna bodde vi i deras hus i av regeringen förbjudna områden. Nu är de legala. De deltar i val. Det finns sålunda stora ideologiska och politiska skillnader mellan dem och CPI(maoist). Hetsiga debatter förekommer. Men de är inte fiender. I intervjun med generalsekreterare Ganapathy (21) kan du se hur han diskuterade allt detta. (Idén om att detta är något som jag har ”rätt” mina indiska vänner om är så oinformellt att det inte ens är roligt!)

(Du kan se samma förhållande hos stora delar av CPI (22). Det är inte av en slump att den masscirkulationstidning i Europa som skrivit mest om min bok och mitt arbete i Indien är ”Neues Deutschland” (23). Varför? Förr i tiden, under den sena-

re delen av Sovjeteran, var jag förstås i den tidningen någon man inte talar om. Nu har förhållandena i Europa förändrats och för närvarande har ”Die Linke” (24) i Tyskland – mycket närstående ”Neues Deutschland” – partirelationer med CPI.)

Att den indiska regeringen har ”bannlyst” mig är inte särskilt betydelsefullt. Jag har bannlysts av andra regeringar tidigare (minns vad Moskva brukade kalla mig!). Om du ser efter i akterna kommer du att finna att jag av och till har bannlysts av USA sedan 1944 (när jag nekades inresa då jag talat på YCL’s kongress) (25) och av och till sedan blivit officiellt inbjuden. Naturligtvis eftersom jag är 85 år kan det dröja längre än min återstående livstid – men det är inte särskilt viktigt.

Det som är viktigt är att du måste se till – med hänsyn till Sveriges nationella intresse – att dina tjänstemän på Utrikesdepartementet som arbetar med Sydasiens anlägger ett bredare synsätt än de trångsynta svenska medierna.

Din

Jan Myrdal

Förklaringar

1. *ung.: Lag om rätt till information*
2. *Överbuset, en av det indiska parlamentets två kamrar*
3. *ung.: Indiens inrikesminister*
4. *Röd Stjärna över Indien*
5. *Calcutta*
6. *Bokmässan i Calcutta*
7. *Hindi för Överbuset*
8. *Ledande dagstidning i östra Indien*
9. *PC: i Indien vanlig förkortning för Palaniappan Chidambaram, unionsinrikesminister i Indien, stamfolkens statliga motpart i kampen för lokalt självstyre och rätt till den egna jorden mot markexploaterande multinationella bolag (mineralbrytning, dammbyggen mm)*

10. *Journalistens namn*
11. *Orientsällskapet (i Sverige, grundat 1922)*
12. *”Lämna Indien rörelsen” tillkom 1942 för att förmå England att lämna landet*
13. *Miljontals människor dog 1943 av svält i Bengalen under brittisk överhöghet*
14. *Den nationella armén, verksam 1942-45, som upprättades av Subhas Chandra Bose (indisk revolutionär som krävde fullständig och omedelbar frihet från brittiskt styre i Indien, i konflikten med Gandhi) i samverkan med Japan och som riktade sig mot briterens väld i Indien*
15. *Tysk diplomat, advokat och antinazist, avrättades i augusti 1944 efter deltagande i den misslyckade kuppen mot Hitler 20 juli 1944. Von Trott zu Solz ansvarade för Subhas Chandra Bose i Tyskland (Bose sökte där allierade i befrielsekampen mot England) och upprättandet av antibrittiska indiska styrkor i Tyskland samt ordnade med att Bose 1943 kunde lämna Tyskland för att nå Japan i tyska och japanska ubåtar*
16. *Ang. Subhas Chandra Bose – se ovan under pkt 14 och 15*
17. *Vietnambulletinen, utgavs av 1965-1979 av DFFG, de förenade FNL-grupperna*
18. *By i Västbengalen, välkänt bondeuppror där 1967 som gav upphov till begreppet Naxaliter (vänsterrörelse)*
19. *Område i Andra Pradesh, bondeuppror 1946-51*
20. *Communist Party of India(maoist), grundat 2004*
21. *för CPI(maoist)*
22. *Communist Party of India, grundat på 1920-talet (det finns olika uppgifter om var och när)*
23. *”Nya Tyskland”, dagstidning i Tyskland, tidigare ledande dagstidning i DDR (Östtyskland), betecknar sig som socialistisk*
24. *”Vänstern”, partisammanslagning från 2007; vänsterparti i Tyskland*
25. *Young Communist League, här: Sveriges Kommunistiska Ungdomsförbund, då tillhörigt SKP, Sveriges Kommunistiska Parti*

En epok går mot sitt slut?

Texten är hämtad från bloggen <http://bjornbrum.blogspot.se>. Björn Nilsson utvecklar i denna text hur han uppfattar naxaliternas revolution i ett historiskt perspektiv. Bilderna och bildtexterna är hämtade från bloggen.

1900-talet var en tid som kan beskrivas som allt möjligt. Även som de stora folkskrigens era. Kommunisterna i Kina och Indokina ledde miljonarméer av fattiga bönder till segrar i långdragna krig. Man kämpade på

Medlem i Gerillaarmén för Folkets Befrielse - PLGA - i Indien

det sättet på Balkan och i på östfronten under Andra världskriget - de berömda partisanerna. Algeriet, de portugisiska kolonierna, Cuba, Nicaragua är kända men inte unika. Lägg till Kenya, Aden, Malaya, och listan är ännu inte slut. Sega gerillakrig pågick, och pågår fortfarande, i många länder. Kanske afghanerna vinner en gång till?

Folkkrigets grundtanke: du har en svag politisk styrka men tror att den har stora möjligheter att samla massstöd, samtidigt som din motståndare är en stark och brutal, men på sikt svag och dödsdömd stat med vidhängande överklass. Svaret på den ekvationen är att skapa en politisk bas bland missnöjd lokalbefolkning och starta väpnad kamp. Ur små och dåligt utrustade, men politiskt skärpta styrkor, skall så småningom växa fram en stark folkarmé som kan fullborda revolutionen, störta den gamla makten och upprätta en ny folkslig regim. Politiken styr geväret, samtidigt som politisk makt växer ur gevärspiporna. Så gick det till i Kina, varför skulle det inte kunna fungera på annat håll?

Det verkar vara svårt att göra kinesernas framgångsrecept till universiellt undermedel. Beror det av att det är dåligt, eller spelar andra faktorer in? - Jag antar att det var alldeles utmärkt i Kina, och att det likaledes kan fungera bra i situationer som påminner om den kinesiska på 1920-30-40-talen. Men då kommer det omvända: om vi har situationer som inte påminner ...?

I ett kort meningsutbyte med en kändare av befrielsekamp i Tredje världen, bland annat i Indien hävdade jag att de maoistiska bonderevolutionärerna där ('naxaliterna') mest misslyckats sedan det första upproret 1967. Visserligen har rörelsen växt till sig under senare år och lyckats upprätta en

del starka gerillazoner i svårtillgängliga glesbefolkade skogstrakter, men kan man inte bryta inringningen och få ut upproret på slätterna där större delar av befolkningen finns, och in i städerna, är det svårt att se hur man skall lyckas. Kännaren pekade på hur dagens revolutionärer i Indien ser tillbaka på de upproriska traditionerna från 1940-talet och de tidiga åren efter Indiens självständighet, samt traditionerna från 1967. Kanske en del av problemet ligger där. man ser för mycket åt fel håll?

Att se tillbaka och 'lära av historien' är nyttigt, men vad händer när samhället runtomkring ändras och det blir allt svårare att kopiera metoder rätt av? Det kanske är viktigare att se framåt? Det går fortfarande att få ihop milisgrupper i Indien (och säkert på andra håll också) beväpnade med pil och båge eller hemgjorda gevär, och så småningom träna upp dem till att använda automatvapen och minor. Men är inte den epoken på väg att ta slut, och det genom flera samverkande tendenser? Dels genom att den statliga våldsapparaten blir alltmer rörlig och tekniskt avancerad och får större kapacitet att slå även i avlägsna områden, dels genom att samhällena där kampen förs omvandlas. Mobiltelefoner, radio, TV, motorfordon och annan teknik kommer ut även i områden som verkar hopplöst fattiga, och det påverkar hur folk uppfattar sin verklighet och tankar om möjligheterna att få det bättre och vad man skall göra för att få det bättre. Då kanske möjligheterna för politisk mobilisering finns kvar, men inte nödvändigtvis genom att

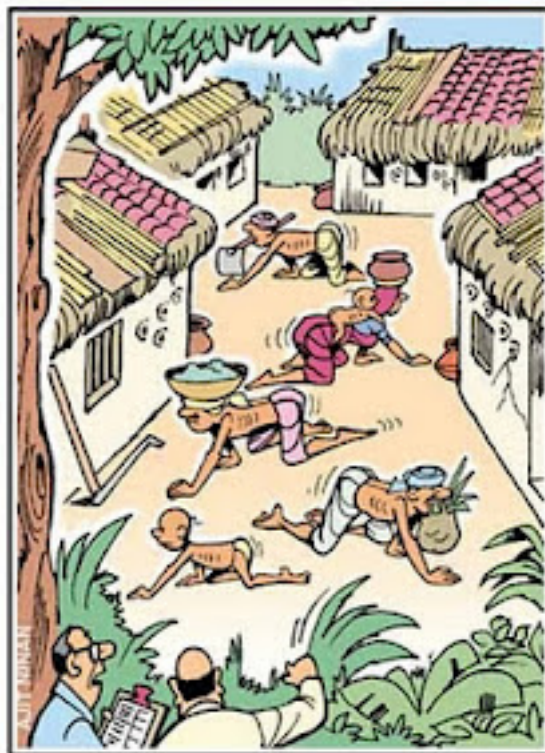
Björn Nilsson: Bild från begravningen nyligen av en av de högsta ledarna för Indiens Kommunistiska Parti (Maoisterna). Har automatvapenbjältar av den här typen framtiden för sig om/ när Indien gör revolution?

upprätta gerillaförband och sätta fart på en svårkontrollerbar spiral av våld. (Våldet finns förmodligen redan där, i den mån regeringens representanter uppenbarar sig.) Parollen “folk- krig fram till kommunismen” kanske snarare verkar som ett hot än ett löfte? Vad jag vet så uppfattar ledarna för den väpnade maoistiska rörelsen i Indien det här, men kan de göra om förståelsen till praktisk politik, eller tittar man fortfarande för mycket bakåt på den egna historien och på vad kineserna gjorde för länge sedan?

Hur mycket är man beredd att låta civilbefolkningen komma i kläm? Här beskriver en indisk tecknare hur bybor kryper omkring för att inte hamna i korseld mellan paramilitärer och gerilla. Gerillan brukar klara sig rätt bra i striderna, men det är värre för skyddslösa bybor i gerillaområden när det halvmilitära CRPF kommer för att ta hämnd.

I Peru är folkkriget i stort sett slut. Partiet är borta. Kvar av folkarmén finns några isolerade grupper långt borta i skogarna, och åtminstone en av dem försöker prata sig till amnesti. I Nepal nådde man inte ända fram, folkarmén kunde ta över landsbygden men inte de stora städerna. En del vill ta upp kampen igen i båda länderna.

Är det verkligen realistiskt att tro att man där kan återstarta årtiondelånga ‘utdragna folkkrig’ med brett folkligt

It's not a deficiency. Villagers are on all fours due to the Naxal-CRPF firing.

Björn Nilsson: Hur mycket är man beredd att låta civilbefolkningen komma i kläm? Här beskriver en indisk tecknare hur bybor kryper omkring för att inte hamna i korseld mellan paramilitärer och gerilla. Gerillan brukar klara sig rätt bra i striderna, men det är värre för skyddslösa bybor i gerillaområden när det halvmilitära CRPF kommer för att ta hämnd.

stöd och med utsikt att lyckas? Vad har man för tankar om förhållandet mellan människoliv och idéer om man driver den linjen?

Hur realistisk är folkkrigstanken över huvud taget längre? (Här räknar jag bort toknissar/provokatörer som pratar om att starta krig i Europa eller Nordamerika och håller mig till mer realistiska områden i Tredje världen.) Jag kan ha fel men gissar att det rör sig om ett mindre antal länder, som Indien och Filippinerna, där man kan fortsätta den här linjen ett tag till tack vare väl förankrade rörelser, men förmodligen inte så länge. Kan långvariga folkkrig utkämpas på landsbygden när nu minst halva Jordens befolkning bor i städer? En epok går mot sitt slut tror jag. Kanske det här är dess sista årtionde. Sedan fortsätter kampen, med med annorlunda former. Det är alltid rätt att göra uppror.

Men finns det inget att bevara? - Jo, det viktigaste, nämligen den grundläggande tanken att kampen måste ha djup folklig förankring, vilka kampmetoder som än tillgrips. Vapen kan behövas för att få ned folkfientliga regimer, men eftersom vapen är den sak som dessa regimer är bra på bör revolutionärerna hellre försöka agera på områden där regimen är sårbar och har svårt att försvara sig. När regimen ser ut att förlora fotfästet men vägrar att inse faktum kanske det är dags att plocka fram bössorna.

Tankar kring Björnbrums blogginslägg “En epok går mot sitt slut?”

I förhållande till upproret har tekniska och samhälliga förändringar alltid skapat tre olika påstående och/eller svar. En del struntar i vad som skett och fortsätter som man alltid har gjort, andra deklarerar högljutt att alla försök nu är meningslösa, medan en tredje grupp försöker se vad som lyckats, vad som inte lyckats och försöker uppdatera sina upprorsteorier utifrån de nya förhållandena. Björnbrum försöker maskera sitt inlägg i frågan om folkkriget som om han tillhörde den tredje kategorin, men hela syftet med inlägget är att argumentera för det meningslösa i att ens hysa hopp inför pågående och framtida uppror.

Historiskt har armborstet, det tunga rytteriet, kanonen, telegrafan, det lätta infanteriet och en uppsjö andra saker ställt samma gamla frågor till upprorsmännen. Den då över 60 år gamle Auguste Blanqui skriver åren innan Pariskommunen om hur det oorganiserade upproret nått vägs ända, hur man i en tidsålder av bakladdade gevär och kulsprutor inte kan göra som förr. Pariskommunen blir ett ”himlastormande” försök att centralisera upproret, att övervinna tidigare brister och skänker framtida generationer erfarenheter man inte kunnat vara utan. Engels efterlyste på 1890-talet nya former för upproret, den gamla barrikadtaktiken dög inte längre (anledningarna var nu kopplade till samhälleliga förändringar snarare än tekniska), men redan drygt 10 år senare kunde Kautsky skriva om hur det ryska revolutionsförsöket hade återuppfunnit och uppdaterat upproret (vad de erfarenheterna ledde till 1917 är oomtvistat). Motståndsrörelsens implementering av gerillakrigsförening i det ockuperade Europa gjorde att de många gånger lyckades där de reguljära

arméerna gått bet. Folkets logik har alltid varit att göra uppror, misslyckas och försöka igen (för att tala med Mao), förhoppningsvis med nyvunna erfarenheter, och det kommer de att fortsätta göra hur många internetkrigare som än förklarar deras uppror vara meningslösa.

En andra punkt som är genomgående i Björnbrums inlägg är synen på våldet. Revolutionärerna skapar en våldsspiral som man inte kan kontrollera påstås det. Då glömmer herrn påpassligt att upproren alltid har skett, men att de utan organisering alltid har slutat med nästintill ensidiga blodbad på de fatigaste och mest förtryckta. Revolutionärerna skapar inte situationen som föranleder upproret, de organiserar upproret. En annan aspekt som helt förbises är att varje stat i sig är en våldssapparat, och att just den indiska upprätthåller ett välde där nästintill halva befolkningen är undernärda samtidigt som man är en av världens ledande exportörer av jordbrukprodukter; ett välde där runt 3000 barn dör av undernäring varje dag; ett välde där fattiga människor tvingas dö på gatan i händelse av sjukdom, mitt ibland ofantlig rikedom och stora naturresurser. Allt detta våld är en av det utländska och inhemska kapitalet syniskt kontrollerad våldsspiral; att då frukta att de uppriskas våld mot detta ska leda till en okontrollerbar våldsspiral är för mig lite väl magstarkt.

Som en tredje punkt kan tilläggas att Björnbrum inte har förstått många av de mest väsentliga delarna av folkkrigets teori, utan lyfter ut våldet från dess verklighet. Byggandet av parallell statsmakt, folkkommittéer av olika slag och ett otal olika typer av massorganisationer är alla delar av folkkriget. Det finns ett ömsesidigt beroende mellan

massmobiliseringar och gerillaaktioner; mellan strejker och avrättningar; mellan det legala och illegala arbetet; mellan det vägledande och basen; etc. Det motsatta och skenbart oförenliga bildar en enhet. Att se frågan om folkkriget endast som frågan om landsbygden är ett exempel på samma ensidiga syn, en syn som både de indiska, filippinska, peruanska och många andra revolutionärer övervunnit sedan år tillbaka. Det är sant att nepaleserna inte hade något utvecklat arbete i städerna, men även deras misslyckade har hjälpt andra att övervinna sitt ensidiga fokus på landsbygden. Våldigt få länder, om något, ser ut som Kina på 30-40-talen; revolutionärerna runt om i världen är också fullt medvetna om detta.

Avslutningsvis, som en bisak, vill jag fråga Björnbrum vem han tror han tjänar med att försöka så tvivel angående de pågående upprorens möjlighet till seger. Jag menar inte att man alltid måste tro att det är läge att ta till vapen, men jag får en känsla av att Björnbrum tvärs igenom sitt inlägg inbillar sig att han modigt ‘ställer de obekväma frågorna’. Min motfråga blir, obekväma för vem? För kapitalisterna? För godsherrarna? För vem? Rosa Luxemburg var mot en resning av den tyska arbetarklassen 1919, liksom Marx varnade parisarna för upproret 1870-71, men när upproret var ett faktum tvekade de inte en sekund vad gällde hyllningar och understöd med alla medel de förmådde. Då blev det en fråga om att försvara klassens moral. Mot vems moral siktar Björnbrums ‘obekväma frågor’?

Rickard Björk

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

Saibaba är sekreterare i Revolutionary Democratic Front (RDF) som är en paraplyorganisation för revolutionära kvinno-, ungdoms-, arbetar-, bonde- och kulturorganisationer med hundratusentals medlemmar. RDF har hemsidan www.rdf-india.org

Intervju med G.N. Saibaba

Vid Jan Myrdalsällskapets årliga sammankomst i Varberg i april hade vi glädjen att kunna intervjua G.N. Saibaba som sitter med i ledningen för Revolutionary Democratic Front (RDF) i Indien. Saibaba är lärare i engelska vid universitetet i Dehli och är sedan många år tillbaka engagerad kampen mot storbolag och feodalism. I intervjun ger han svar på flera viktiga frågor. Vilken betydelse har egentligen solidaritetsarbetet och vad är egentligen naxalitrörelsen? Intervjun är lång och den andra delen kommer i nästa nummer.

SAMMANFATTNING

- ▶ Naxaliernas kamp är en del av den större anti-feodala och anti-imperialistiska kampen och man bör inte stödja enbart naxaliteterna som om de existerar utanför den större kampen.
- ▶ Indien är inte en demokratisk stat, utan en enväldig och totalitär stat. De tillåter inte oliktankande och det finns ingen intern demokrati i Indien.
- ▶ Den indiska statens militära kampanj Operation Green Hunt påminner mycket om Red Hunt i Nordamerika när de utrotade indianerna.
- ▶ Imperialister från USA och Europa vill komma åt naturresurserna i centralindien men de behöver inte skicka soldater eftersom den indiska staten krigrar åt dem.
- ▶ De partier som på 70- och 80-talet förespråkade fas-teori som innebär man tänkte sig inleda den väpnade kampen i senare skede har reducerats till obetydliga partier medan de som inledde väpnad kamp med en gång har växt och fått stort inflytande.
- ▶ Naxaliteternas folkregering finns särskilt starkt i distriktet Bastar i södra Chattisgarh men den finns också i delstaterna Orissa, Andhra Pradesh, Jharkhand och Bihar.

Indiensolidaritet: Kan du berätta något om det politiska arbete du gör i Indien?

Saibaba: Jag arbetar för en organisation som heter Revolutionary Democratic Front (RDF). Det är en paraplyorganisation för revolutionära massorganisationer som arbetar bland olika förtryckta klasser och delar av det indiska samhället. RDF består av revolutionära student- och ungdomsorganisationer, revolutionära bondeorganisationer, revolutionära arbetarorganisationer, revolutionära kulturorganisationer samt revolutionära kvinnoorganisationer från olika regioner över hela Indien. RDF är alltså ett stort nätverk av revolutionära organisationer som når ut till alla delar och skikt i samhället.

Från och med år 2009 och framåt började Operation Green Hunt, den indiska statens folkmordiska krig mot de fattigaste av de fattiga i Indien. Alla i vår organisation arbetar med andra partier, grupper, demokratiska organisationer och enskilda för att höja vår röst kollektivt.

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

tivt och enigt mot de nuvarande militära angreppen och förintelsekampanjen mot folket i Indien. Vi ser denna massiva militära operation som det senaste tillskottet i en räkka av de härskande klassernas krig mot folket på den indiska subkontinenten under senaste årtiondena - det må vara i Kashmir, nordöst, Punjab och nu i centrala och östra Indien. Så på en nivå deltar vi i folkets grundläggande kamp och på en annan arbetar vi tillsammans med ett stort nätverk av politiska krafter för att genomföra en landsomfattande kampanj mot den indiska statens anti-folkliga politik, särskilt Operation Green Hunt.

Indiensolidaritet: Som vi ser det finns det två olika politiska linjer i fråga om solidaritetsarbetet i Europa. En linje försöker ena folk på en anti-imperialistisk och anti-feodal grund och en annan som fokuserar mer på maoismen. Vad anser du om detta?

Saibaba: Ja, det finns uppfattningar och förståelser angående hur man bör utveckla solidaritetsrörelsen för folkets kamp och särskilt mot den militära attacken mot folket som pågår i Indien. Så vad jag kan se är att det många som menar att stora delar av folket i Indien är inbegripna i en större konfrontation och att det är viktigare att fokusera på detta, att beskriva detta för världen utanför Indien. Det finns andra organisationer som menar att den indiska statens pågående kampanj riktar sig mot revolutionärerna i Indien och att revolutionärerna därför bör stödjas direkt. Vad som är viktigt idag är att folket i Indien - de fattigaste av de fattiga, 80 procent av landets befolkning, lever i en extremt utsatt tillvaro och hoppas på en grundläggande förändring i sina liv. Det är den fattigaste delen av mänskligheten och de för en trotsig kamp i Indien under ledning av de revolutionära maoisterna som rör sig som fisken i vattnet bland folket. Så om du tar den större bilden av vad som händer i Indien, kan du se att dessa utgör en stor motkraft mot storbolagens markrofferi för mineralutvinning. Monopolkapitalet försöker i sin desperation att lägga beslag på världens naturresurser och de vill övervinna sin kris genom att exploatera billiga råvaror i Indien och andra förtryckta länder. Det är ett försök från imperialisterna, av monopolkapitalet på världsnivå, att flytta bördan av den ekonomiska krisen upp på de fattigaste av de fattigas axlar i Indien.

Fördrivningen av folk från sina hem och härdar har blivit viktigt för företagen som stöds av regeringen i försöken att lägga beslag på värdefulla mineraltillgångar som beräknas till ett värde av flera biljoner dollar. Så motståndsrörelsen byggs upp av ursprungsbefolkningen, de fattigaste av de fattiga, miljontals av jordens fördömda. För att krossa denna de fattigas rörelse och att tysta alla

människor har den indiska regeringen skickat mer än 250 000 av sina väpnade styrkor till dessa regioner och de backas upp av flygvapnet och flottan. Dessa siffror säger något om kampens betydelse. Självklart är de revolutionära styrkorna är inblandade - de arbetar i dessa områden och organiserar folket, men frågan är mycket större. Det är en folkets anti-imperialistiska kamp, ledd av de revolutionära maoisterna. Men det är en större fråga eftersom detta motstånd inte bara finns i de centrala och östra delarna av Indien där den maoistiska rörelsen har stark närvaro, kampen pågår i alla delar av Indien, även där maoisterna inte finns. Så enligt vår mening måste vi ta hänsyn till den anti-imperialistiska kampen som helhet. Vi måste inse att denna är del av en större kamp som det indiska folket utvecklar som inte överallt leds av revolutionärerna eftersom de inte existerar i alla delar av landet. Så den internationella solidariteten bör riktas mot hela rörelsen. Den andra riktningen inom folket som upplever att den revolutionära rörelsen också är ett mål har inte fel. Ja, den revolutionära rörelsen ett mål för deras angrepp. I själva verket har den indiska premiärministern benämnt den som det "största inre säkerhetsshotet" redan 2005 vilket återspeglar de härskande klasserna målsättning att gör slut på den revolutionära rörelsen. Men det är viktigt att förstå att den anti-feodala och anti-imperialistiska kampen som spänner över hela Indien och den revolutionära rörelsen som finns i en stor del av landet hänger ihop. Vi kan inte skilja dessa två. Den större anti-imperialistiska och anti-feodala kampen är mycket viktig och vi får inte glömma det. Vi måste verka för solidaritet med den anti-imperialistiska och anti-feodala kampen som vanligt folk utvecklar i Indien. De indiska härskande klasserna och imperialisterna har planerat många folkmord och massakrer men folket har hittills framgångsrikt motstått dem genom samordning och kollektiv kamp och inte låtit storbolagen att tränga sig in och ta över deras mark och resurser.

Så i Indien menar vi att om man ger stöd till folkets anti-imperialistiska och anti-feodala kamp så är det också ett stöd till den revolutionära rörelsen. Därför behöver vi inte och bör inte skilja dessa två och endast ge endast till revolutionärerna som om revolutionärerna existerar utanför och separat från denna kamp. Den revolutionära kampen i Indien är en del av den större antiimperialistiska och anti-feodala kamp som pågår på subkontinenten.

Indiensolidaritet: Hur kan vi stödja folkets kamp mot exploatering i allmänhet och mot Operation Green Hunt i synnerhet?

Saibaba: Först måste jag ge dig en större bild av den nuvarande situationen hemma i Indien och för detta

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

krävs en längre förklaring. Operation Green Hunt är utstuderad och välplanerad militär kampanj mot folket i Indien. Denna operation är den indiska statens och de imperialistiska krafterna som leds av USA och den har utarbetats med förebilden av vad som kallades Red Hunt i 1700-talets Nordamerika. Genom "Red Hunt"-kampanjen stals de inhemska stamfolkens mark med våld av europeiska upptäcktsresande och inkräktare. De planerade och genomförde en systematisk utrotning av indianstammarna som valde att göra motstånd mot folkmordet. USA:s historia lär oss att denna utrotning-process av hela ursprungsbefolkningen i Nordamerika kallades "Red Hunt". De invaderande européerna ansåg att en bra indian är en död indian. Indianerna förintades för att grunda det land som kom att kallas i USA. Det fanns ingen plats för de stamfolken i den nya värld som skapats av de koloniala upptäcktsresande från Europa. Alltså har USA byggts på indianernas döda kroppar. Samma förintelse och utrotning av en hel befolkning pågår i den militära operation som kallas Green Hunt. De härskande klasserna i Indien kallar den Green Hunt av två skäl. För det första säger de militära experter, strateger och författare som är på den indiska statens lönelista att jakten (eller i mer politiska termer den indiska statens krig mot folket) sker i de grönaste områdena på den indiska subkontinenten. Centrala Indien och östra Indien har höga berg och vidsträckta skogar och är följaktligen ett av de grönaste områdena på subkontinenten. Ur ett miljöperspektiv kan vi kalla detta jordens lungor. Ekosystemet i denna region, bergen, skogarna, floderna, mineralerna, har en sårbar ekologi som upprätthåller livet på jorden och är i denna mening en beskyddare av oss alla. Detta är en av de mycket få regioner i världen som fortfarande har förblivit orörd av imperialismen/kapitalismen och därför är de mycket viktiga för vår överlevnad och för själva jordens överlevnad. Så det är alltså i denna gröna region som Operation Green Hunt genomförs. Om de lyckas så kommer denna operation att förvandla grönska till ofruktbarhet. De kommer tvångsvis fördriva eller utrota stamfolken (adivasierna ö.a.) och på så sätt underlätta för de multinationella, privata eller statliga företagen. Detta krig kommer att förstöra våra lungor och hotar vår existens i sig. På så sätt kan man lätt föreställa sig "Green Hunts" självdestruktiva natur.

För det andra, på en annan nivå hävdar säkerhetsanalytikerna att Operation Green Hunt kallas så eftersom de revolutionära kämparna bär en olivgrön uniform och att jakten riktar sig mot dem. Detta sätt att tänka speglar samma 1700-talsideologi som låg bakom Red Hunt i USA. Det är intressant att notera att i september-oktober 2009, åkte en av ministrarna i den indiska regeringen

som leder Operation Green Hunt till Afghanistan och därefter till USA och snart efter sin återkomst proklamerades denna operation Green Hunt. Han kallade inte operationen uttryckligen för Green Hunt. Han sa att det var en paramilitär operation. Senare förnekade samma minister att det finns något som kallas Operation Green Hunt. Men på lägre tjänstemannanivå i varje region där operationen genomförs har de avslöjat denna lögn genom att ofta hänvisa till Operation Green Hunt. Indiens regering förnekar fortfarande att det finns något som heter Green Hunt. Anledningen till detta förnekande är inte svårt att se. 2009 efter att den Indiens inrikesminister proklamerat denna operation genomförde intellektuella och demokratiska krafter massiva protester över hela Indien. De slutade genast använda denna terminologi men verksamheten har fortsatt med allt större intensitet i olika delar av Indien ända till idag. Likheten mellan Indiens Operation Green Hunt och USA:s Red Hunt är mer omfattande än bara namnet. I fråga om avsikt, syfte och intensitet de är mycket lika. "Herr Chidambarams krig" (inrikesministern) är en essä av Arundhati Roy som beskriver hur Operation Green Hunt har tre mål: 1. Ockupera 2. Dominera 3. Befästa. Om man tar

Samma typ av folkmord som genomfördes på indianerna i Nordamerika genomförs nu i Indien genom Operation Green Hunt

en titt på Indiens inrikesdepartements hemsida kan man se att de använder dessa ord. Det är intressant att notera att det är samma terminologi som USA använder för att beskriva sin strategi i Afghanistan. Det spelar ingen roll om indiska delstaten erkänner eller förnekar vissa termer eller själva kriget de utkämpar mot folket eftersom kriget i högsta är verkligt. Hela det indiska folket kallar det för Operation Green Hunt.

Vi kan alltså förstå Operation Green Hunt som ett "krig mot folket i Indien" och detta är kampanjens (som RDF utvecklar, övers. anm.) huvudfokus. De härskande klasserna leker med ord, men sanningen är att det är ett "krig mot folket i Indien". Vad handlar detta krig om? USA och imperialistmakter från EU har skickat militära styrkor till Irak, Afghanistan, Libyen och andra platser och de utkämpar imperialistiska ockupationskrig mot folket i dessa länder. I Indien utvecklar imperialisterna kriget efter samma mönster som i Afghanistan och Irak, och på andra håll. Det vill säga att de tar alla naturtillgångar, vare sig det gäller naturgas, olja, bauxit, kol eller någon annan tillgänglig resurs. De har ännu inte skickat sina militära styrkor till Indien men imperialisterna hjälper den indiska regeringen med militära strategier, armégeneraler, underrättelser, vapen, övervakningsutrustning etc. Dessa imperialistiska krigshetsare tror att naturresurserna som tillhör folket i Indien kan hämtas utan att de direkt involverar sig i ett krig. Det beror på att de indiska härskarna är helt underordnade de imperialistiska krafterna och de utkämpar detta krig på uppdrag av imperialiste-

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

na. Den indiska regeringen utkämpar ett krig för USA:s och europeiska imperialisternas räkning med hjälp av den indiska armén och paramilitärer. De servila indiska härskarna skickar vår egen armé mot vårt eget folk. Imperialisterna planerar och genomför detta krig i Indien genom att sitta i sina egna länder och låta den indiska regeringen föra deras krig. Detta är imperialismens sanna natur sedan början av 1900-talet. Den indiska regeringen, de härskande i landet och Indiens storbolag dansar ivrigt efter imperialisternas pipa med förhoppningen att imperialisterna skall kasta några smulor av krigsbytet till dem. Det är en pinsamt för alla oss medborgare i Indien att armén och de paramilitära styrkorna som är tänkta att skydda den indiska "soveräniteten" och det indiska folkets frihet används för att sälja vår "soveränitet" och döda vårt eget folk i miljoner genom folkmord och massakrer.

Dagens solidaritetsarbete kommer att stärka motståndskampen på samma sätt som solidariteten för Vietnam gjorde

Alltså, detta upplevs som en märklig sak för folket i vår del av världen, men det är verkligheten av i dag. Jag skulle vilja säga att kampanjen för de fattigaste av de fattiga i Indien som kämpar och motstår det imperialistiska angreppet är viktig för människor över hela världen, eftersom de fattigas kamp i Indien inte bara är en kamp för att försvara dem själva. Det är en kamp mot imperialismen och mot monopolbourgeoisin. Och i er kamp mot monopolkapitalet och i vår kamp mot deras lakejer i Indien kan vi bygga solidaritet och mötas för att rädda mänskligheten självt. Detta är inte en kamp inte för att rädda människorna i ett visst land utan en kamp för att rädda mänskligheten och hela jorden, den enda kända platsen för mänsklig existens och som hotas av monopolkapitalet. Så vi har ett större skäl till enighet och en vidare grund för solidaritet. Vi får inte se de nationella gränserna som hinder för vår gemensamma kamp eftersom frågan om förstörelsen av naturen, naturresurserna och folken är av global betydelse i dag. Solidaritet över gränserna och att bygga en gemensam kamp är något som det internationella samfundet av demokratiska krafter verkligen behöver idag.

Indiensolidaritet: Så vad betyder solidaritetsarbetet för folkets kamp och för den indiska regeringen?

Saibaba: Solidaritetsrörelsen för de indiska folkens kamp som kommer att etableras (formellt, övers. anm.) på internationell nivå är mycket viktig och har samma betydelse idag som solidaritetsrörelsen för folket i Vietnam under sextio- och sjuttioalet och för folket i Irak och Afghanistan under de senaste decennierna. Den indiska regeringen planerar för ett storskaligt krig mot folket med omsorgsfullt planerade folkmord på ursprungsbefolkningen i Indien som utgör en befolkning som är större än befolkningen i Tyskland och Sverige tillsammans. Det är

ursprungsbefolkningen (adivasis) i östra och centrala Indien som de indiska härskarna inriktar sig på med aktiv hjälp från de imperialistiska krafterna och företagssektorn. De största bolagen från Europa och USA har starka intressen i detta område. Men de vet att deras önsknings inte kommer att förverkligas om inte befolkningen, hundratals miljoner människor, drivs bort från sina förfäders mark. Det är ingen tillfällighet att dessa områden har den starkaste motståndskampen i världen idag. Imperialisternas och de indiska härskarnas massiva krig mot folket

hotar att massakrera befolkningen och som demokrater i världen kan vi inte låta detta ske. På 1700-, 1800- och 1900-talet utrotade den europeiska bourgeoisien ursprungsbefolkningen i Afrika, Nord- och Sydamerika, Australien och Nya Zeeland i miljoner. Detta kunde hända på den tiden eftersom de demokratiska krafterna och den internationella solidariteten var icke-existerande eller mycket svag. Men i dagens

värld har det, åtminstone ända sedan andra världskriget, funnits en medveten internationell demokratisk solidaritet som effektivt höjt sina röster mot det amerikanska kriget i Vietnam. De stödde det demokratiska motståndet mot den amerikanska militära kampanjen i Vietnam och lanserade flera kampanjer som hjälpte det vietnamesiska folket att vinna styrka och självförtroende. På samma sätt kommer en internationell kampanj i dag att stärka det indiska folkets motståndskamp och den kommer att ge dem självförtroende. Kampanjen kommer att förmedla att de demokratiska rösterna i världen är med dem och att folket i Indien inte är ensamt i sin kamp mot imperialismen och feodalismen och i kampen för att skapa ett nytt samhälle. Faktum är ett nytt samhälle redan tagit form i dessa kampområden i Indien och det är vår skyldighet att informera hela världen om det. Sådan är betydelsen av den internationella solidaritetskampanjen. Dessa är det indiska folkets behov och det är också ett behov för folket i det demokratiska samfundet på internationell nivå. Det är en historisk uppgift för de demokratiska krafterna i världen att försvara och verka för solidaritet med dessa kämpande styrkor.

Indiensolidaritet: Kan du berätta något om solidaritetsarbetet i förhållande till den indiska regeringen? Är det på något sätt störande för dem att denna solidaritet existerar?

Saibaba: Ja, den indiska regeringen är skrämmd av den internationella kampanjen för det kämpande folket i Indien. Det beror på att kampanjen gör klart att den indiska statens otroliga påståenden - att det är en av de största demokratierna i världen, att ekonomin i landet växer snabbare än i andra länder och att Indien kommer att bli nästa supermakt i Asien efter Kina, och så

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

vidare, är falska. Alla dessa falska påståenden kommer fram i ljuset i samband med att den internationella kampanjen påvisar sanningen att Indien egentligen inte är en demokratisk stat, utan en enväldig och totalitär stat. Det tillåter inte olik-tänkande och det finns ingen intern demokrati i Indien. Och även den så kallade höga ekonomiska tillväxten i Indien sker på bekostnad av miljontals människor. Idag lever 80 procent av befolkningen i Indien på mindre än en halv dollar om dagen genomsnittligen under ett år. Detta är värre än självhushållningsekonomi eftersom du inte ens kan överleva och få tillräckligt att äta för den summan. Med andra ord är levnadsförhållandena för den stora majoriteten av indier sämre än för den afrikanska befolkningen söder om Sahara med den skillnaden att befolkningen i Indien är större än befolkningarna i alla länder söder om Sahara sammanlagt. Vi hävdar att Indien inte är den största demokratin i världen men att Indien har världens största fattigdomsdrabbade, exploaterade och förtryckta befolkning.

Så Indiens regering är redan orolig för internationella solidaritetskampanjen som har potential att belysa den verklighet som de vill dölja för världen. När den internationella kampanjen tar fastare form kommer det att bli mycket svårt för den indiska regeringen att upprätthålla lögnen att Indien är en demokratisk stat. Historien om Indiens tillväxt är historien om koloniala ekonomier som växte fram genom inhemsk och utländsk exploatering. Tillväxttakten är mycket sårbar eftersom den upprätthålls genom exploatering, förtryck och massakrer på majoriteten av befolkningen till förmån för en liten minoritet. Denna ekonomiska tillväxt är omänsklig och temporär eftersom endast ett fåtal familjer i Indien skördar dess frukter medan majoriteten av folket får det allt svårare. Och denna verklighet kommer fram nu. De västerländska medierna förde aldrig ut denna verklighet till det internationella samfundet. Den indiska regeringen undertrycker sådan information och imperialisterna vill lyfta fram Indien som ett land i utveckling eller en lukrativ destination för investeringar. Det är ett faktum att imperialisterna inte vill att fakta om Indien skall komma ut. Endast den internationella kampanjen kan få ut dessa fakta och presentera dem inför det internationella samfundet.

Indiensolidaritet: Du nämnde tidigare att det kan vara så att den indiska regeringen kommer att vara mer försiktig i sina folkmordiska kampanjer om det

finns en bred allmän opinion som vet vad som verkligen händer i Indien bakom alla dessa lögn.

Saibaba: Ja, den internationella kampanjen och era protester mot det folkmordiska kriget i Indien tvingade regeringen i Indien att börja fundera över folkmordskampanjen. Det har redan börjat hända. Till exempel, protestdemonstrationer framför indiska ambassader i flera länder i Europa, USA och Sydamerika satte press på den indiska regeringen. Initialt under 2009 planerade den indiska regeringen att slutföra kriget mot folket inom tre år. De ville

vråka folk från tiotusentals byar inom tre år med hjälp av armén, paramilitära grupper och andra krafter. Men kampanjen i Indien och utanför, i synnerhet den internationella kampanjen, tvingade den indiska regeringen att gå långsamt fram med sina planer. Även om den indiska regeringen fortsatte med placera ut soldater så sänkte de takten i den militära kampanjen och under dessa tre år fick det folkliga motståndet värdefull tid att konsolidera, bygga sitt försvar och skaffa sig mer styrka. Som en följd blev det under det senaste tre åren mycket svårare för den indiska regeringen att genomföra den militära kampanjen. Motståndet växte och expanderade under denna period och därmed har den internationella kampanjen haft direkt effekt för folkets motstånd. Den gav också folket självförtroende och styrka. Ett annat exempel som jag minns är följande. I mars förklarade den indiska regeringen inför parlamentet att kampanjen som drivs fram av vissa organisationer i Indien och utomlands har framställt den indiska regeringen i dålig dager och att det inte finns något krig mot folket i Indien. Det kallade kampanjen för falsk propaganda och en smutskastning av den indiska regeringen. Detta visar att Indiens regering inte har kunnat motverka vår gemensamma internationella kampanj politiskt och de tvingas påstå att det är en falsk propagandakampanj. Regeringstjänstemännen i parlamentet säger att kampanjen har verkat avslöjande på den indiska regeringen. Detta visar hur den indiska regeringen är oroad över hur den skall kunna upprätthålla sin "image" som den känner är hotad på grund av kampanjen. Den indiska regeringen har börjat känna tyngden i den internationella kampanjen. Alltså, den internationella kampanjen verkar till förmån för folket och för att skydda folkrörelsen. Den är på sätt och vis en gåva från världsfolken.

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

Indiensolidaritet: Av alla kamper vi stöder är naxalitrörelsen mycket viktig. Vad är naxalitrörelsen av idag?

Saibaba: Du kanske känner till naxalitrörelsens historia. Det första väpnade adivasiupproret under perioden efter 1947 ägde rum 1967 i byn Naxalbari i Nordbengalen. Det öppnade en ny arena för klasskampen och kom att bli känd som naxalitrörelsen. En viktig egenskap hos denna rörelse är att den är ett väpnat bondeuppor som leds av proletariatet. Den är främst en agrarrevolution och liknar den rörelse som utvecklade sig i Kina under trettio- och fyrtio-talet under förra seklet. Den kamp som började i Naxalbari inspirerade ungdomar, intellektuella och arbetare i alla delar av landet eftersom de förstod att kampen i Indien måste grundas på bönderna som de utgör den stora majoriteten av befolkningen. Strax efter 1967 skickade den indiska regeringen sin armé för att undertrycka rörelsen och de krossade rörelsen i byn Naxalbari helt och hållet. Men "Naxalbaris" uppstod överallt i Indien under 70-talet och 80-talet. I 600 regioner i Indien utvecklade sig rörelsen längs den väg som upproret i byn Naxalbari hade utstakat. Idag är den revolutionära väpnade rörelsen som pågår över stora delar av landsbygden i Indien en fortsättning på naxalbariupproret. Naxalbari har gett det indiska folket en vision och en framtida modell för kamp längs den agrarrevolutionära vägen. Den har också gett en förståelse av att agrarrevolutionen kommer att frigöra den stora majoriteten av befolkningen i enlighet med den proletära ideologin, marxismen-leninismen-maoismen, som senare kom att kallas maoismen och som spreds bland massorna.

Vad är naxalitrörelsen för något idag?

Om man är en hängiven forskare i den folkliga kampen på den indiska subkontinenten efter 1947 så ser man att vägen som naxalbariupproret utstakade blev den dominerande trenden i den folkliga kampen efter undertryckandet av naxalbariupproret i slutet av 60-talet. Det är därför det sägs att Naxalbari är den enda vägen för kampen i Indien. Detta är den slogan som syns på varje gata, på varje vägg under de senaste 40 åren. Det är skriften på subkontinentens vägg trots alla ansträngningar av indiska och västerländska, europeiska historiker att dölja detta faktum i historieskrivningen. Det råder ingen tvekan om att den revolutionära rörelsens ideologiska ståndpunkt i Indien och dess utvecklingsbana har formats av naxalbarirörelsen. Idag har stora delar av den indiska landsbygden inspirerats av naxalbari-ideologin -ett revolutionerande genombrott som i Kina under Maos ledning träffande kallades "Våraska i Indien". Så våraskan fortsätter och det är den grundläggande politiska linjen för kamp i dagens Indien och den utgör den största revolutionära motstånd-

srörelsen. Men detta tillstånd har inte uppkommit utan enorma upp- och nedgångar.

Indiensolidaritet: Som jag förstår det så finns det flera partier eller grupper som man kan säga tillhör naxalitrörelsen. Vilka är dessa partier?

Saibaba: På 1970-talet pågick massuppor på cirka 600 ställen efter splittringen i den kommunistiska rörelsen i Indien. Den odelade kommunistiska rörelsen representerades av Communist Party of India (CPI) som delades i CPI och CPI (marxist) 1964. Under 1968 genomgick CPI(marxist) ytterligare en delning och CPI (marxist-leninist) bildades under Charu Mazumdars ledning. Men under 1970-talet blev den marxist-leninistiska rörelsen uppdelad i flera partier på grund av åsiktsskillnader i frågan om hur man skulle genomföra den revolutionära kampen, inställningen till det indiska parlamentet och inställningen till de imperialistiska krafterna och de härskande klasserna i Indien. En stark tendens på 70-talet var en uppsplittring av det marxist-leninistiska partiet och av rörelsen i små fraktioner. Men på 1980-talet konsoliderades stora marxist-leninistiska partier i viktiga regioner i landet. Bildandet av de stora partierna ägde rum under denna tid. Man kan se tre riktningar i partibygandet - partiet i Sydindien kallade sig CPI (ML) (Peoples War) medan två partier framkom i norra Indien - Maoist Communist Centre (MCC) och CPI (ML) Party Unity. Dessa tre partier arbetade i tre olika områden och i isolering från varandra och utan att veta särskilt mycket om varandra. Men de expanderade de revolutionära områdena kraftigt och senare slöt de sig samman.

Men jag vill också säga att det finns andra ML-partier som inte tror på att utveckla väpnad kamp. De menar att de skall inleda den långt senare under kampens gång. Detta är vad som kan kallas fas-teori som många revolutionära partier i Indien anslutit sig till. Enligt denna teori skall man i den första fasen förbereda massorna genom öppna och legala masskamper. I den andra fasen skall rörelsen utveckla en underjordisk organisation och i den tredje fasen skall den väpnade kampen inledas. Även om dessa partier hade stort inflytande från början så blev de mindre och mindre på grund av sin felaktiga uppfattning. Fas-teorin fungerade inte. Men det första av de tre revolutionära partierna som jag nämnde inledde den väpnade kampen omgående eftersom de inte trodde att revolutionen har faser. De kom fram till att en revolutionär situation som redan förelåg i det indiska samhället och att folket kan organiseras för den väpnade rörelsen. De insåg att väpnade former av kampen föregick deras egen existens. De menar att de behöver vägleda dem med den marxist-leninist-maoistiska ideologin i fokus. De lyckades medan resten av

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

grupperna blev svagare och alienerades från de förtryckta massorna. De revolutionära klasserna och individerna i samhället samlades i de större revolutionära grupperna och dessa grupper har växt med tiden. Å andra sidan, de grupper som trodde att de skulle sprida de revolutionära idéerna genom att gå till parlamentet eller de som trodde att de skulle börja den väpnade kampen långt senare, de kunde inte föra den revolutionära rörelsen framåt. De stannade på samma förberedelsestadium i 40 år och är nu små krafter - nästan obefintliga - och de har även upphört att vara revolutionära krafter. Men de som från början insåg att fas-teorin är felaktig, att parlamentet inte är relevant i Indien och att folkrörelsen kan och bör inleda väpnad kamp blev stora revolutionära krafter. De gick samman 2004 för att bli Communist Party of India (maoist) - den största och den mest formidabla revolutionära kraften i Indien. Tio mindre ML-partier existerar fortfarande, men de har ingen relevans och de leder ingen större kamp och de är i stort sett pappersorganisationer. En sådan organisation är CPI (ML) Liberation som deltar i parlamentsvalet på vissa ställen i landet. Folk anser att det är en revisionistisk grupp precis som CPI och CPI(M) som inte har någon relevans eller något radikalt eller revolutionärt innehåll. Å andra sidan har CPI (maoist) blivit det enskilt största marxist-leninist-maoistiska partiet i landet efter att alla revolutionära krafter i Indien har gått samman. Rörelsen som de leder kallas fortfarande naxalitrörelsen eftersom den har sitt ursprung i byn Naxalbari.

Indiensolidaritet: Ok, men jag har hört att det finns ett par partier som heter CPI (Naxalbari) och CPI (ML) (Janashakti) som fortfarande finns och somliga kallar dem progressiva.

Saibaba: Som jag sa, det finns cirka tio parter, däribland CPI (Naxalbari) som är en liten grupp med en revolutionär anda. De har inte gått samma väg som de andra parlamentariska marxist-leninistiska grupperna. De står CPI (maoist) närmre än de revisionistiska ML-grupperna. Likaså finns två eller tre andra mycket små partier som har ett revolutionärt innehåll som står CPI (maoist) nära. Men resten av partierna, CPI (ML) New Democracy, CPI (ML) Kanu Sanyal och några mindre kända partier som heter CPI (ML) Provisional Committee, CPI(ML) Second Central Committee etc. har inget revolutionärt innehåll kvar och de är mer eller mindre som de revisionistiska partierna. De har knappast något inflytande bland folket.

Indiensolidaritet: Vi använder de Revolutionära Folkrådets fana som logotyp för vår organisation. Kan du säga något om hur och var denna folkregering utvecklas?

Saibaba: De Revolutionära Folkråden (RFR) har uppstått gradvis, särskilt i Bastar som är den södra delen av delstaten Chattisgarh. Det finns ett par tusen av dessa Revolutionära Folkråd i Bastar, och några av dem har också byggts upp i Orissa, Andrah Pradesh, Jharkandh och Bihar. Men i Bastar har de Revolutionära Folkråden och Folkregeringen utvecklats till en högre nivå. I övriga områden utvecklas de också i samma riktning. De Revolutionära Folkråden kallas Janatana Sarkars på det lokala språket i Bastar. Janatana betyder "av folket" och Sarkar betyder "regering" - alltså folkregeringen. Med revolutionens politiska terminologi kallas de Revolutionära Folkråd. De utformas och väljs av folket genom direktval där hela byn sitter tillsammans och väljer. De styrande klasselementen i byn har ingen rösträtt medan alla personer ur de förtryckta klasserna har rösträtt. När Folkregeringen väl är vald fungerar som en styrelse för byn och flera kommittéer, såsom utvecklingsutskott, hälsoskyddsnämnd, utbildningsnämnd, säkerhetskommitté och folkmilis. Folkmilisen arbetar under Folkregeringen/det Revolutionära Folkrådet i byn. Regeringen har full politisk makt och den verkar för folket. Om någon vald medlem inte agerar enligt förväntningarna och i folkets och byns intresse ger de Revolutionära Folkrådets konstitution ger folket rätt att avsätta honom och välja en annan person i hans eller hennes ställe.

Folkregeringen/de Revolutionära Folkråden främjar och utveckla inhemsk teknik inom industri och jordbruket. De är inte beroende av den teknik eller den så kallade utvecklingsmodell som införts av imperialisterna och den härskande eliten. Själva idén om utveckling utifrån folkets egen teknik, kunskap och skicklighet är en del av detta experiment. De Revolutionära Folkråden anstränger sig för är att höja befolkningens medvetande och kulturella nivå. Tekniken de använder är i samklang med aktuell medvetandenivå och den kulturella nivå som folkets kultur har så att det inte uppstår en känsla av främlingskap mellan arbete och kunskap. I processen, förkastar

Överskottet används för byns välfärd

de helt den teknik utvecklas och främjas av imperialisterna och kompradorbourgeoisin som är förtryckande och exploaterande. Alltså, utvecklingen i byarna med Revolutionära Folkråd bygger på en självständig ekonomi. Dessa tusentals kommittéer och råd har etablerat en självständig ekonomi utifrån sina egna behov, egna resurser och egen teknik. Detta är motsatsen till den "utvecklingsmodell" som är beroende imperialismen, imperialistisk teknik och imperialistisk finansiering som de indiska härskarna har infört efter 1947. Det är genom denna imperialistiska teknik och imperialistiska investeringar som exploateringen av vårt land och våra resurser har ägt rum. Det revolutionära folket och de Revolutionära Folkråden förkastar helt detta. Så, i dessa områden i centrala och östra Indien där jordbruket har utvecklats

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

endast till en rudimentär nivå har folket genom de Revolutionära Folkråden utvecklat jordbruk och fiske, småskalig industri och så vidare. Som ett resultat av detta har befolkningen för första gången i dessa regioners historia lyckats att skapa ett överskott och församhälleliga överskottet så att det inte förvandlas till kapital.

De Revolutionära Folkråden har systematiskt genomfört en jordreform bland ursprungsbefolkningen och andra förtryckta folk så att det nu inte finns några jordlösa i de Revolutionära Folkrådets områden. Folkråden för överskottet tillbaka till det kollektiva jordbruket där alla frivilligt bidrar med sitt arbete. Folk producerar sina grödor och en del av det går till den gemensamma fonden som övervakas av Folkregeringen. Resten av produkterna fördelas bland folket enligt deras önskemål. Det är inte bara jordbruksprodukter som folket kontrollerar kollektivt. Folkråden reglerar all handel och kommersiell verksamhet och de är behöriga att upprätta och säkerställa ett icke-exploaterande utbyte. Men de behöver fortfarande t.ex. mediciner och andra produkter som Folkråden inte själva producerar. Så överskottsproduktionen som återstår efter att en del har använts för byns behov skickas till marknaden. Så det överskott som skapats i byn används för byns välfärd, man församhälleligar det. Detta är välfärd ur ett revolutionärt perspektiv och har ingenting att göra med regeringens sociala system som lanseras för att hålla det sociala missnöjet under kontroll. Det överskott som genereras på detta sätt tjänar folket genom att Folkråden använder det för hälsa, utbildning och andra behov och att återinsätta resurser för att utveckla jordbruk och industri, det vill säga för att ytterligare revolutionera produktionen. På detta sätt byggs ett nytt samhälle upp i Indien av den mest förtryckta delen av folket. Som en del av denna process kastar man av sig feodala och reaktionära kulturella sedvänjor medan man gör motstånd mot den imperialistiska kulturen och exploateringen. Folkråden är grunden för detta nya samhälle. Den revolutionära rörelsen utvidgar Folkråden från bynivå till områdesnivå och gradvis kommer en större stat att bildas på distriktsnivå. Med utvecklingen av folkråd i olika delar av Indien kommer de indiska härskarna störtas och folkmakt upprättas i deras ställe. Folkmakt är de Revolutionära Folkrådets fokus. Liksom parollen "All makt åt sovjeterna" användes i det revolutionära Ryssland, används parollen "All makt åt folket" av den revolutionära rörelsen i Indien. Som är en tillämpning av parollen "All makt åt folket" har folkråden hela makten. Det är den princip som vägleder folkråden på alla områden av det sociala livet i de revolutionära regionerna.

Indiensolidaritet: Vet du hur det maoistiska partiet förhåller sig till den nya förvaltningen?

Saibaba: Förvaltningen har en partikommitté i dess kärna. Det är inte så att alla människor i förvaltningen är partimedlemmar men en del av dem är det. I valen till folkråden väljs både partimedlemmar och icke-partimedlemmar. Partiet fungerar genom dessa partikommittéer inom folkråden. Så man kan förstå folkråden som en enhetsfront eftersom det finns kommunister, icke-kommunister och vanligt folk. CPI (maoist) anser inte att de revolutionära folkråden bör utvecklas av partiet ensamt. I folkråden arbetar partimedlemmar tillsammans med vanligt folk som har traditionell visdom och kamperfarenheter. Precis som i en enhetsfront sluter sig maoistiska partistyrkor och partilösa krafter sig samman för att bygga upp folkregeringen. De partimedlemmar som valts till förvaltningen arbetar för att föra ut partiets ideologi och på det sättet utveckla det revolutionära medvetandet hos de andra medlemmarna i de revolutionära folkråden.

Indiensolidaritet: Hur ser sambandet mellan Gerillaarmén för Folkets Befrielse (GFB) och folkmilisen ut? Är folkmilisen ryggraden i GFB?

Saibaba: Den uppfattning som jag har fått genom mina studier av denna stora rörelse är att milisen utgörs av ett stort antal människor i byarna och därför kallas milisen för grundstyrkan. Bakom milisen agerar Gerillaarmén för Folkets Befrielse. Så GFB är i högsta grad beroende av milisen. Folkmilisen är grundstyrkan och GFB är den revolutionära huvudarmén. Men alla grundläggande frågor som rör försvaret av de revolutionära områdena och den revolutionära rörelsen tas om hand av milisen eftersom den är den störst i antal och de bör därför vara den huvudsakliga kraften. Däremot kan tillväxten av folkmilisen endast börja när GFB har etablerat sig i ett område. När folkmilisen utvecklas träder GFB in i bakgrunden. Sen kallar man endast på GFB när milisen behöver förstärkning. Annars har GFB inte huvudrollen i den väpnade kampen. Så i den revolutionära väpnade kampens första frontlinje står folkmilisen följt av GFB. Det är så jag har uppfattat uppkomsten och utvecklingen av folkmilisen i olika delar av centrala och östra Indien under de senaste två decennierna.

Indiensolidaritet: Somliga säger: "Äh, partiet styr allt". Vad anser du?

Saibaba: Folk som inte vet hur ett revolutionärt parti som CPI(maoist) fungerar eller de som vill baktala det maoistiska partiet kan säga sådana saker. Men det finns så klart ställen där fel saker praktiseras eller där man gjort fel. Men man skall inte förstå det som den politik som CPI(maoist) har. Om man studerar verkligheten och

INTERVJU MED G.N.SAIBABA

nära följer rörelsen så kan man se att CPI (maoist) i sina områden lägger största vikt vid vanligt folks medverkan. Det är befolkningen självt som tar initiativ till kamp. Det finns många exempel på detta. Planeringen för hur man utvecklar en by på ett revolutionärt sätt eller hur man kan utvecklar gerillakrig sköts inte centralt av CPI (maoist). Folket vet hur man skall göra genom sin egen praktik och genom sin egen historia av strider. Till exempel så har ursprungsbefolkningen en lång historia av gerillakamp. De bekämpade mughalkejsarens arméer och de brittiska kolonialisterna i hundratals uppror under de senaste 300 årens historia som är känd eller ännu längre tillbaka. Det är sannolikt lika sant för deras tidigare historia också - en folkets historia som ännu inte har skrivits. De kanske inte har kallat det gerillakrig men historien om folkets uppror i dessa områden har alltid varit en av gerillakamp. Stamfolken genomförde omkring 150 väpnade uppror mot britterna som finns beskrivna men många fler som ännu inte har nedtecknats ägde rum. I var och en av dem vann folket medan britterna besegrades. Den mäktiga kraft som de brittiska imperialisterna utgjorde besegrades av stamfolk med överlägsen kunskap om terrängen och med enkla bågar och pilar. De erövrade de imperialistiska inkräktarnas vapen och använde dem mot britterna. Det är inte alltid så att det mer avancerade samhället har vunnit över mindre utvecklade samhällen. Ett sådant

stort uppror är Bhumkalrevolten i Bastarregionen, 1910. De upproriska stamfolken använde sofistikerade gerillametoder mot de brittiska styrkorna och besegrade dem. I folkminnet är alla dessa metoder fortfarande levande eftersom de har lärt av varandra och överfört erfarenheterna av gerillakriget från en generation till en annan. Därför är det inte CPI (maoist) som har lärt ut gerillakrigets tekniker till ursprungsbefolkningen. Snarare är det ursprungsbefolkningen som lärde dem hur man för gerillakrig. En känd intellektuell i Indien som heter B.D. Sharma som har arbetat med adivasis de senaste 50 åren påminner oss alltid om detta i sina offentliga föreläsningar och skrifter. I detta exempel kan vi se att initiativet och kreativiteten i varje skede av kampen kommer från folket, inklusive den utvecklingsmodell som de själva har utformat. I den revolutionära rörelsen är folket i centrum. Maoisterna lägger yttersta vikt vid att folket skall delta och ta initiativ och lägger särskild vikt vid folkets krav i revolutionen. Varje aktör som ställer sig självt i centrum kan inte vara ett instrument för revolutionär förändring eftersom det är folkets krav som måste utvecklas för att samhället i sin helhet skall förändras. Så folket och dess parti för tillsammans rörelsen framåt. Det är så partiet har spelat sin roll, genom att skapa förutsättningar för folket att ta initiativ och släppa fram dess fulla potential till kreativitet och förnyelse i skapandet av ett nytt

I april 2009 attackerade indisk militär för andra gången byn Badepalli i Bastar i delstaten Chattisgarh och brände ner busen. Det är i Bastar folkregeringen är särskilt stark så man kan förmoda att de angriper detta område med extra ursinne.

Intervju med Anders Sundelin

Författaren Anders Sundelin gjorde på 60- och 80-talen resor till Indien och gav sig långt ut på landsbygden där mycket få journalister någonsin satte sin fot. Väl därute bekantade han sig med den radikala bonderörelsen och hans beskrivningar av förtryck och kamp är starka och levande och hans berättande sker i ett högt tempo vilket gör att det känns som man befinner sig i en slags stormvirvel av bondestrider och godsherrars fruktansvärda grymhet. Att han har lyckats få intervjuer med personer som var med och förberedde och startade upproret i byn Naxalbari 1967 bidrar till att boken "Vägen till Champaran" är den bästa boken på svenska för den som vill få en inblick i den radikala bonderörelsens natur och livet i godsherrarnas lokala diktaturer. Vi har genom författaren lyckats köpa de sista böckerna som finns att tillgå och vi säljer dem för 50 kr st.

Du har varit och rest i Indien vid ett par tillfällen, varför åkte du till Indien första gången?

– Jag har varit där flera gånger, även om det är länge sedan nu. Första gången åkte jag dit för äventyrets skull. Det var flera år innan jag blev journalist.

Sedan återkom du till Indien igen?

– Sedan kom jag tillbaka, ja. 1985. Vi ville se hur det stod till med bonderörelsen, tjugo år efter Naxalbari. Jag reste med Maria Söderberg som tog många flotta bilder.

Boken "Vägen från Champaran", varför heter den så?

– Därför att i Champaran, som ligger i delstaten Bihar, startade Mahatma Gandhi befrielsekampen mot briter. Sjuuttio år senare hittade vi livegna där.

Den enda böcker som finns om naxalitrörelsen på svenska är din och Jans bok, "Röd stjärna över Indien". Varför tror du att denna förhållandevis stora rörelse är så okänd?

– Lasse och Lisa Berg skrev också en bok, 1970. "Ansikte mot ansikte." Jag vet inte om tre böcker på ett så litet språk som svenska är så lite. Det finns knappt så många om Tensta.

Vilket bemötande fick boken när den kom ut?

– Rätt ljummet. Akademikerna tyckte inte de bönder vi skrev om var representativa, de flesta brydde sig inte. Men det fanns undantag. Och vi publicerade rätt många reportage, både i Expressen och DN och FiB/Kulturfront.

Du besökte Naxalbari. Vad var det som hände där?

– För de fattiga hade det väl inte hänt så mycket. Ledarna från revolten 1967 hade supit ner sig eller så grälade de med varandra. Fast det där vågade jag inte skriva.

Hur upplevde du jordägarnas roll på landsbygden?

– Stor fråga. Stort land. Läs boken!

Ni samtalade med livegna bönder, hur upplevde du det?

– Fruktansvärt. Så här många år efteråt är det minnet av dem som sitter starkast kvar. Jag tror jag aldrig har träffat så rädda, så hunsade, så förtryckta människor.

Du har träffat ett par ledare för den ursprungliga naxalitrörelsen, vilket var ditt intryck av dem?

– Omväxlande. Jag visste inte riktigt vad jag skulle tro. Jag fick en känsla av att tiden runnit ifrån dem, och att de inte visste hur de skulle hantera denna nya situation.

Vad får du för känsla när du tänker på alla dessa kämpande fattiga människor som du har mött?

– Med stor värme och respekt. De gör vad de flesta människor inte vågar göra. De vågar livet.

Vad jag förstår var du i någon mån missnöjd med boken.

– Den är för ytlig. Jag borde ha stannat upp, stannat kvar, vågat lita på min intuition, inte greppa över så mycket. Indien är så ofantligt stort.

Dandakaranya: Två utvecklingsvägar

Denna artikel är hämtad ur den indiska tidningen Peoples March som förbjöds under 2007 och tidningens redaktör Govindan Kutty arresterades samma år. Govindan Kutty släpptes senare och drev en process för att häva förbudet. Förbudet av den engelskspråkiga upplagan upphävdes 2009. Trots att förbudet av den engelskspråkiga upplagan upphävdes arresterades redaktören för den bengaliskspråkiga upplagan, Swapan Dasgupta. Swapan Dasgupta avled under 2010 i fängelse efter att myndigheterna hade vägrat honom livsnödvändig medicin. Peoples March är officiellt en legal tidning men rapporter förekommer om att myndigheterna fängslar personer enbart på grund av innehav av tidningen. Artikeln nedan är hämtad ur Peoples Marchs decembern timer 2007. Artikeln beskriver läget som det var 2007.

Det maoisterna kallar specialzonen Dandakaranya är det stora skogsområde som ligger på gränsen mellan fyra indiska delstater: Andhra Pradesh, Chattisgarh, Maharastra och Orissa. Maoisterna har där en organisatoriska uppdelning på fem områden - söder, väster, norr, Bastar och Maad - Gadchiroli vilka täcker hela området. Dessa områden kallar de för divisioner.

En extremt primitiv ekonomi

Adivasi-ekonomin här består framförallt av två delar, jordbruk och insamling av mindre skogsprodukter. Sättet dessa adivasis brukar jorden på är primitivt med små undantag här och där. Jordbruket är helt beroende av regnperioden, monsunen, (än idag finns inga bevattningsprojekt, utom de små som maoisterna byggt).

Dandakaranya är ett stort område med djup skog som fläckas av små kullar. Årsnederbörden är inte jämn i hela området men det är generellt sett hög nederbörd och området har rikliga vattenresurser som floder och bäckar vilka flödar nästan hela året. Eftersom ingen regering, varken de brittiska kolonialisterna eller deras kompradora efterträdare någonsin byggt några projekt för att be-

vara monsunvattnet blir det mesta av regnvattnet bortkastat. Att bevattna fälten från brunnar eller små dammar är ett sällsynt fenomen som inte ens de mer välbärgade bönderna nyttjar. I själva verket är den överväldigande majoriteten av bönderna ovetande om systemet med konstbevattning från brunnar.

De ligger fortfarande århundraden efter de som lärde sig att ta upp brunnsvatten med vattenhjul eller att bygga dammar och kanaler för tusentals år sedan. För att sammanfatta, adivasi-bönderna saknar erfarenheten som de andra har när de i kampen för en stabil försörjning genomförde en grundläggande förändring i sina liv genom att utvecklas från matsamlare till matproducenter och i och med det introducera många nya jordbruksmetoder.

Att bygga vattenbehållare eller små vattendammar förekommer, men sättet de byggs är helt annorlunda än i resten av världen. Bönderna här väljer sänkor där vattnet samlas naturligt under monsunen och så bygger de runt i kring den. Sen odlar de på kanten av pölen med det samlade regnvattnet. De vattnar grödorna manuellt med vattnet från dessa dammar. De känner inte till att lagrat vatten kan bevattna fler fält om man

bygger slussar och kanaler. Det vatten som bevaras på detta sätt räcker till januari i vissa områden och längre i andra, vilket garanterar åtminstone en skörd. Så länge detta förblir deras mest pålitliga bevattningsmetod förblir de motvilliga att gräva kanaler och utöka den odlingsbara marken eftersom de är oroliga för att om man tar bort vattnet från dammarna kanske de inte ens får den första skörden. Här finns även religiös vidskepelse som säger att om du brukar jorden för en andra skörd så vredgas gudarna och skadar folket, detta försvårar situationen ytterligare. En gradvis förändring för att ändra deras attityder sker genom det intryck som utvecklingsprogrammen, under maoisternas ledning, gett under de senaste två årtiondena. Byggandet av vattencisterner med kanalsystem och grävda bevattningsbrunnar sker om ännu i blygsam skala.

Sådan är situationen för adivasi-folket i området, förutom kring Maad-kullarna där man till stor del leva ännu mer primitivt. Nästan alla som bor där använder svedjebruksmetoder (jhum) för uppodling. Framförallt för att odla matgrödor. De odlar även saker som ris, senap, majs etc. på små landtyor intill deras byar eller på slättmark mellan byarna. De vet inte hur man använder en plog. De gräver

i jorden med ett vasst föremål och sår sina sädeskorn. Även om de har boskap så kan de inte använda dessa för produktion. De har på vissa orter börjat använda plogar då de lärt sig tekniken från de som invandrat från slättlandskapen, detta är i sin linda och sker bara på ett fåtal ställen.

Sunt förnuft säger att alla ansträngningar som siktar mot att utveckla adivasi-ekonomin och genom detta även utveckla deras liv och livsstil måste baseras på deras traditionella ekonomi. Det innebär att ge dem kunskap om moderna jordbruksmetoder och att skapa infrastrukturprojekt som direkt hjälper adivasi-massorna att modernisera sitt jordbruk. För detta krävs att det inleds en jordreform som steg ett. Det andra steget är att adivasierna får skäligt betalt för sina jordbruks- och skogsprodukter.

De nuvarande härskarnas väg till utveckling

Även om detta är det enda sättet att förbättra adivasi-ekonomin, så visade aldrig den kompradora härskande klassen, som klev i de brittiska kolonialisternas fotsteg något intresse av att modernisera adivasi-jordbruket. Detta trots deras skrytsamma tal om framgångar för deras välfärdsprogram som sades lyfta adivasierna. Det lastgamla adivasi-jordbruket fortsätter på samma sätt de alltid gjort. Som vi tidigare sa, Dandakaranya har många floder och det finns vattenresurser med vatten året runt. Till idag har ingen regering satt igång vare sig några stora eller små bevattningsprojekt. Härskarna som aldrig tagit upp något projekt för att garantera uppehållet för adivasierna och för att ge dem grundläggande förbättringar i sina liv som hjälper dem utveckla produktivkrafterna, har nu skapat ett nytt program som istället helt ska krossa adivasi-ekonomin. De har fräckheten att implementera ett s.k. ”utvecklingsprogram” för total förstörelse. Som ett resultat kommer det att skapas en skev ekonomi.

Adivasijordbruket, som redan är så eftersläpande blir än mer förött med detta slags infrastrukturprojekt som härskarna driver fram som en del av deras globaliseringspolitik.

Regeringarna i både Chattisgarh och Maharastra har insisterat i att de kommer att genomföra utvecklingsarbete i de fem distrikten i Bastar och i Gadchiroldistriktet, och hävdar att industrialisering är det bästa sättet att utveckla lokalsamhället. Låt oss nu se vad exakt vad detta utvecklingsystem är och vad slags ”folk” som gynnas av det.

Nästan alla adivasi-bebodda områden i landet har stora naturresurser. Medan floder (och andra vattenresurser), skogar och land är fröjder för ögat, så fattas ej heller mineraler här. Bastarområdet har i synnerhet ett stort överflöd av olika mineraler. Det finns 610 miljoner ton av dolomit och 2,340 miljoner ton järnmalm. Det uppskattas att det där finns 3,580 miljoner ton kalksten i Devarapal, Larogi, Raikot och i Mangi Dogri området. I Keskalområdet finns 100 miljoner ton bauxit. Statsgruvföretag Madhya Pradesh har utvunnit tenn och korund (mineral bestående av aluminiumoxid, ö. a.) i Bastar. Järnmalmen från Bailadillagruvorna är av prima kvalitet.

Bortsett från detta, i skogen här finns teakträd, maddi, av finaste kvalitet och andra eftertraktade trädslag. Hela Dandakaranya har många stora bambuområden och imperialiststyrkorna och deras indiska lakejer, de stora kompradorfamiljerna, har förenats för att plundra dessa rikliga naturresurser.

Hela det s.k. ”utvecklingsarbete” som genomförs, och det med full fart, består av byggandet av jättemotorvägar, järnvägar och andra infrastrukturprojekt som underlättar utplundringen av de enorma rikedomarna. Bailadillas järngruvor på sina branta kullar har töms dag för dag under de

senaste 30 åren och skänkt enorm rikedom till de japanska imperialisterna då allt järn har sålts billigt till japanerna. Bredvid gruvan går bygget av Nagarnar Stålverket för full maskin. Både den centrala- och delstatsregeringen har fullt upp med att bjuda in utländska investerare (FDI) för att bygga ett vattenkraftverk i Bodhghatområdet i floden Indravathi. Detta projekt kommer att ödelägga mer än 13 750 hektar skog och runt 10 000 tunnland av adivasiernas jordbruksmark. Adivasier från omkring 60 byar kommer att förflyttas. Då Dalligruvorna, som förser Bhilais stålverk med järnmalm, håller på att ta slut har Bharaths gruvbolag nu fått upp ögonen för Raoghatgruvorna i Norra Bastar. De öppnar järngruvor i Chargaon och Raoghat i Kankerdistriktet. Om gruvdrift startar på Chargaonkullarna kommer floderna som har sin källa i området att förgiftas. Dessa flödar ner och förenar sig i Paralkot- och Mendkhi-floderna och blir dessa förorenade drabbar det tusentals av adivasis som lever på dessa floders stränder. Det kommer att undandra dem tillgången till drickbart vatten. De drabbade människorna har bildat organisationen “Chargaon Khadan Virodhi Jana Sangharsh Manch” för att bekämpa dessa projekt. Byggandet av järnvägslinjen Dalli-Jagadapur-Raoghat, som lades på is p.g.a. folklig opposition mot den, kommer påbörjas när som helst. Den stora koncernen Nicco har startat och fortsätter gruvbrytning, under polisbeskydd, i Lohar och Chahar nära Raoghat. De stora koncernerna Godavari Isphat och Förenade Raipur utför gruvbrytning i Pallemadi nära Manpur. En officiell delegation från Asiatiska utvecklingsbanken besökte Pakhanjuområdet 2004 och ledaren för delegationen deklarerade att de var redo att spendera miljoner rupies för att utvinna de stora mineralresurser som väntar på dem i området. Samtidigt pågår snabba ansträngningar i Chamurshi-, Ahiri- och Soorjagarhområdet i Gadchiroldistriktet för att utvinna

miljontals ton av mineraler. Arbetet för att bygga infrastruktur för gruvbrytning av olika värdefulla mineraler pågår över hela Dandakaranya. Hastigheten i dessa arbeten har ökat under det senaste årtiondet på grund av av globaliseringspolitiken.

Det finns några s.k. utvecklingsprojekt, som de härskande hävdar kommer att gynna den lokala adivasibefolkningen. Men sanningen är den motsatta. Eftersom alla dessa projekt är kapitalintensiva och drivs med modern teknik, kommer de inte och kan inte heller ge någon sysselsättning till de lokala adivasierna, vilka inte ens känner till användningen av plogen. T.o.m. en FN-rapport om utvecklingsprojekten medger att dessa projekt inte gynnar lokalbefolkningen på något sätt. Detta är väl värt att notera. Rapporten uppmanade regeringen att vidta åtgärder för att utveckla adivasi-jordbruket genom att skapa konstbevattningssystem. Den ”utveckling” de härskade klasserna driver fram innebär förödelse för adivasierna, som t.ex. när tusentals av dem tvångsflyttats från sina hus och hem för att bereda väg för denna s.k. utveckling. Längre fram i artiklen beskrivs denna förödelse.

De exploaterande, härskande klasserna har satt upp turistanläggningar tillsammans med denna typ av industrialisering som del av den pågående globaliseringen. Eftersom ett stort område i Dandakaranya har en tät skog så lever många olika djur och fåglar där. Kommersiell jakt uppmuntras av härskarna och därför befinner sig många av dessa arter på randen till utplåning. Än så länge är många av dessa platser populära turistmål och många tätbefolkade områden har deklarerats som nationalparker, Tiger Project Areas, Bison Parks, etc. Tusentals adivasibönder har fördrivits från dessa parker.

Industrialiseringen och turismen går hand i hand när det gäller att främja den nuvarande imperialistiska glo-

baliseringen. Båda efterfrågar bra vägar och järnvägar, som är deras livlinor. De stora kompradorföretagen och MNC:s (multinationella företag) har behov av bra vägar och järnvägar för att transportera råvaror från skogen för att tillhandahålla varor för de som arbetar i skogen. Även turistsektorn är ett måste för dem så att profitterna kan låta dem njuta av livets glada dagar. En bra väg måste byggas så att de profithungriga lätt kan besöka olika turistcenter i skogarna. Landsväg nr 16, avskär praktiskt taget Dandakaranyområdet och byggs nu under skydd av säkerhetsstyrkor till en kostnad av tiotals miljoner rupies och ringleder skall byggas runt de inre områdena. Alla dessa är planerade endast för att tjäna de ovan nämnda grupperna och vägarna är också nödvändiga för snabb utplacering av polis och paramilitära styrkor i kampen mot revolutionärerna.

Nu kommer vi till frågan om järnvägslinjen mellan Kirundul och Kothavalasa som byggs enbart för att transportera Bailadillas järnmalm till Visakhapatnams hamn för vidare export till Japan. Järnvägen tar på denna rutt 32 dagliga godståg men endast ett passagerartåg trots att denna järnvägslinje funnits i ett årtionde. Miljarder av folkets pengar spenderas och tusentals fattiga adivasibönders jord togs med våld utan kompensation, för att bygga denna järnvägslinjelinje. Detta är den ”utveckling” som härskarna skryter om. De stora kompradorgrupperna har genom företaget ESSAR färdigställt en underjordisk pipeline som förbinder Bailadilla med Visakhapatnams hamn för transport av järnmalm. Trots tusentals fattiga adivasiers envisa opposition mot pipelinen, som inte bara förstör tusentals tunnland av deras fält, utan även en stor del av skogen, genomförs den. De härskande klasserna har färdigställt detta arbete under säkerhetsstyrkornas beskydd så att deras japanska imperialistherarer kan få sin järnmalm till ännu lägre transportkostnader.

Effekten av denna väg av “utveckling”

Väl, låt oss titta på vilka “fördelar” denna typ av industrialisering och turism ger till adivasierna. Industrialiseringen förstör deras hem och fält, och på det sättet slår den hårt mot deras livsstil och sätter deras själva existens i fara. Deras kultur och traditioner trampas ner. För första gången i historien har prostitution uppstått bland dessa adivasimassor prostitution blivit “big business”. Okyldiga unga adivasiflickor tvingas in i köthandeln antingen genom våld eller lurendrejeri. Adivasierna, som aldrig hört talas om sexuellt överförbara sjukdomar, faller nu offer för dem. Även de mest dödliga av dessa, såsom AIDS, har drabbat dem. Som en naturlig följd förslummas ungdomen i stor skala. Bailadilla är vittne till det onda industrialiseringen infört i adivasimassornas liv. En poet och adivasivän i Bastar, Mr Brahmaved Sharma, blev så upprörd av att se dessa onda konsekvenser att han gav utlopp för sina känslor i dikten om de ”Lurade småsystrarna i Bastar”. Gruvdriften som pågår i Bailadilla har förgiftat floderna Shankini och Dhakini till den grad att dessa har blivit rödfärgade. Hundratals getter och annan boskap som adivasierna skött och som lever på dessa flodbankar blev sjuka och dog efter att ha druckit vattnet. Det finns nästan ingen fisk kvar i floderna.

Adivasijordbruket blir hårt ansatt av regeringens åtgärder som de kallar för utvecklingsinsatser. Kakonar- och Kadimeområdena i norra Bastar står som tydliga exempel på detta. Det eländiga tillstånd bönderna i mer än 100 byar i dessa områden lever under speglar detta faktum. En samhällsekonomisk undersökning som gjordes 2004 av författaren till denna artikel bekräftar detta. Vi gjorde en detaljerad studie av de socio-ekonomiska förhållanden för mer än 300 familjer i 10 byar och alla försörjde

sig genom att odla sitt mark och samla in skogsprodukter. Undersökningen visade att personerna gradvis separerats från båda dessa ekonomiska verksamheter. Eftersom regeringens industrialisering och kommersialisering av skogen fortsätter att öka, slås folkets liv och försörjningsmöjligheter sönder. Hittills är det jordbruk och insamling av skogsprodukter som har garanterat folkets försörjning.

Några häpnadsväckande fakta kom i dagen när vi tittade på livsvillkoren för dessa familjer. De senaste åren har deras liv hamnat helt i händerna på regeringen/kapitalisterna. Andelen av deras inkomst som kommit genom insamling av skogsprodukter och av jordbruksproduktion har blivit marginell. Detta samtidigt som inkomster som de får genom lönearbete har ökat. Det är sant att det nu finns mer pengar i människornas händer på grund av detta, men faktum är att bönderna nu har blivit lönearbetare. Detta kan jämföras med de förändringar som äger rum i andra delar av vårt land. Jordbrukets andel av BNP minskar år för år och 2005-2006 var denna sektors andel (som 60 procent av Indiens befolkningen är beroende av) bara 22 procent av BNP.

För majoriteten av dessa 300 familjer vi bevakade kommer deras traditionella inkomst (jordbruksinkomster och inkomster från försäljning av skogsprodukter) inte att vara tillräcklig för att försörja dem i mer än två månader. Låt oss ta information från två av dessa byar, Rampur och Warkad, för att ge en mer exakt analys. Inte en enda familj av de 40 familjerna i dessa två byar kan få ut mer än 15 kadies (1 Kandi = 15 kilo) spannmål genom sitt jordbruk. Vi observerade också en grundläggande förändring när det gäller insamling av skogsprodukter. Traditionellt använder samlade människor skogsprodukter som mat till hela familjen, inklusive barnen. Men vi kunde konstatera att de under rådande omständigheter prioriterar de produkter som

kan säljas på marknaden. Men eftersom handlarna köper dem till mycket låga priser, kunde inte en enda familj tjäna mer än 300 rupies (1 US dollar = 40 rupier). Informationen de gett oss avslöjar att deras huvudinkomst kommer från arbete i skogskooperativ. Medan inkomsten för en familj, när man tjänade som mest på att samla tendulöv var 1 500 rupies så tjänade en annan 3 000 genom arbete i ett bambukooperativ. I allmänhet innebär dessa arbeten mellan 15 till 40 dagars arbete per år. Vägbyggnadsarbeten och andra likande arbeten har en underordnad betydelse här.

Det innebär att människor här kan få en inkomst om 4500 rupies (de som tjänar mest) per år, men det innebär att de måste leva hela året med de intäkter som de tjänar under dessa två månader. Dessa arbetsdagar blir desutom färre som ett resultat av detta "utvecklingsarbete" då fler och fler fördrivna bönder sätts in i konkurrens om dessa arbetsdagar.

Som nämnts tidigare är hela Dandakaranyaområdet rikt på olika mineralfyndigheter. En tävling pågår mellan olika stora multinationella företag som tillsammans med deras indiska kompradora agenter försöker erövra dessa stora rikedomar. De underdåniga regeringarna, både centralregeringen och delstatsregeringarna har beslutat att auktionera ut dessa resurser. Dessa regeringar går långt för att behaga sina imperialistherrar och bedrar folket med falska löften och utövar brutalt våld för att beslagta adivasiernas land. Exempelvis, för att kringgå lagen (tillägg nummer 73 i Konstitutionen) så har de bildat falska Gram Sabhas (byråd) där polis, regeringsrepresentanter och den härskande klassens hantlangare är de enda deltagarna och de slog då fast att de hade fått församlingens stöd för att konfiskera jord. När folket modigt gjorde motstånd fördrivningen använde staten brutalt våld, de slog och arresterade ett stort antal människor, även kvinnor. Detta hände b.l.a.

i byn Nagarnar. Varhelst gruvdrift startar förlorar folk det land som de levt av under generationer och även sina hem. Staten tvådde sina händer genom att betala en nominell kompenensation, varav lejonparten svaldes av korrupta statsmän och de styrande partiernas hantlangare. De flesta fick aldrig del av dessa ynkliga slantar då de inte ägde land i sina namn, trots att de levt på marken i generationer.

Så ligger det till i områden med mineralresurser men samma problem, om än i annan form, finns i områden med omfattande bambuplantager. Där kunde folk få arbete i bambukooperativ, om de lämnade sitt jordbruk och gick dit. Utan garanti för grödan, som lämnats oöversedd, och med det nyckfulla monsunregnet och det faktum att ingen regering någonsin försökt att utbilda dem i bofast jordbruk i motsats till det traditionella svedjebruksmetoden. Därför tvingas adivasibönderna i Beenagonda, Kuvakodi, Godepari, Podevada, och Permilibattibyarna på Maadkullarna att gradvis minska sitt beroende av jordbruk och övergå till andra arbeten och sälja sin arbetskraft. Hade de kunnat ta till sig mer avancerade jordbruksmetoder och då kunnat tjäna extra pengar på annat arbete under den icke-odlingsbara säsongen på året och använda dessa extrainkomster till att förbättra jordbruket så hade detta till viss del hjälpt till att förbättra deras levnadsstandard. Men i områden där jordbruket inte alls är utvecklat räcker löningarna inte ens till att fylla magarna. Vad händer om arbetet avstannar på sådana ställen? Bambuplantagen i de stora skogarna Kamalapur, Talvada, Koruparsi, etc, i Gadchiroldidistriktet, som förser Ballarshapappersbruket från Thapargruppen med råvaror, håller på utarmas och de som arbetat där står inför många svårigheter nu.

Skogen töms. Efter att i mer än hundra år ha försett den indiska storbourgeoisien och imperialisternas industrier med råvaror blir den nu

som del av den imperialistiska globaliseringen än mer förstörd genom intensivare gruvsdrift och byggandet av industrianläggningar, infrastrukturprojekt, gigantiska dammbyggen etc. P.g.a. detta fördrivs miljontals människor och deras liv förstörs. Inte bara människor utan även djur och fåglar utrotas genom rovdriften i skogen som sker i utvecklingens namn. Miljön blir förstörd.

Befolkningens motstånd och ny makt i Dandakaranya

Men befolkningen tar inte allt detta liggande. De som kom fram till slutsatsen att detta exploaterande samhälle är den grundläggande orsaken till den förvrängda ekonomin har ställt sig upp med en fast beslutsamhet att utplåna det förflutna och inleda en ljusare framtid. De har under de senaste tre decennierna kämpat för att upprätta ett alternativt system som garanterar verklig utveckling och folkets välfärd. Skall de kompromissa med detta exploaterande sys-

tem och förlora all sin rikedom och äganderätt och leva på utsugarnas barmhärtighet eller ytterligare intensifiera och konsolidera sin kamp och det nya framväxande alternativa system av folkmakt? Folket har valt det andra alternativet och står stadigt på den väpnade kampens väg. Detta har slått hårt mot alla utsugarnas planer. Så, för att undanröja detta hinder och genomföra sin plundring, har de härskande klasserna förklarat krig mot folket i Dandakaranya.

De människor, som inte kunde uppnå betydande förbättringar i sina liv genom de gamla jordbruksmetoderna har med revolutionär nyfikenhet genomfört jordbruksreformer. Denna förändring var inte plötslig utan kom på ett gradvis sätt genom maoisternas mödosamma ansträngningar. I själva verket kom maoisterna till Dandakaranya och reste med slagordet "jorden åt dess brukare". Agrarrevolutionen var och är deras omedelbara program. Så mobiliserade de och organiserade

folket för att ockupera skogs- och godherremark. Senare, när bondemassorna hade konsoliderat sig i massorganisationer, uppmuntrade och utbildade massorna att gå in för moderna metoder inom jordbruket. Maoisterna tilldelade vissa kadrer som var väl bevandrade i moderna jordbruksmetodermetoder ansvaret för att utbilda bönderna. Maoisterna samlade in frön från bönder i andra kampområden och fördelade dem bland bönderna i Dandakaranya. De mobiliserade folket för att bygga bevattningsanläggningar, men i mycket liten skala. De avsatte resurser i sin magra budget för detta. De uppmuntrade folket att bilda revolutionära kooperativ. De har i synnerhet utbildat adivasibönderna på Maadkullarna om fördelarna med det stationära jordbruk i motsats till svedjejordbruk, som förstör vidsträckt skogar. De har också vidtagit en del åtgärder för att lösa problem med folkhälsa och utbildning, som har tillmätts samma betydelse som jordbruket. Likaså har de förhandlat med

En man talar på ett stormöte i ett område där naxaliternas folkregering är verksam i Dandakaranya

INDIAN LAND FOR SALE

GET A HOME
OF
YOUR OWN
EASY PAYMENTS

PERFECT TITLE
OF
POSSESSION
WITHIN
THIRTY DAYS

FINE LANDS IN THE WEST

IRRIGATED IRRIGABLE GRAZING AGRICULTURAL DRY FARMING

IN 1910 THE DEPARTMENT OF THE INTERIOR SOLD UNDER SELLER'S CHOICE ADMITTED INDIAN LAND AS FOLLOWS:

Location	Acres	Average Price per Acre	Location	Acres	Average Price per Acre
Colorado	5,211.21	\$7.27	Oklahoma	34,664.00	\$19.14
Idaho	17,013.90	24.85	Oregon	1,020.00	15.43
Kansas	1,684.50	23.45	South Dakota	120,445.00	16.53
Montana	11,034.00	9.06	Washington	4,879.00	41.37
Nebraska	5,641.99	26.65	Wisconsin	1,069.00	17.00
North Dakota	22,610.70	9.93	Wyoming	865.00	20.64

FOR THE YEAR 1911 IT IS ESTIMATED THAT 350,000 ACRES WILL BE OFFERED FOR SALE

For information as to the character of the land write for booklet, "INDIAN LANDS FOR SALE," to the Superintendent U. S. Indian School at any one of the following places:

ALABAMA Montgomery	ARIZONA Phoenix	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca
ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca
ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca	ARIZONA Fort Huachuca

WALTER L. FISHER, Secretary of the Bureau
ROBERT G. VALENTINE, Commissioner of Indian Affairs

Ursprungsbefolkningen i Nordamerika utrotades nästan helt under 1700 och 1800-talet. Kommer samma öde drabba 90 miljoner adivasis i Indien?

handlarna om att justera upp priserna för skogsprodukter och förmått dem att minska exploateringsgraden. Med dessa och andra sådana åtgärder har progressiva förändringar skett människors liv som aldrig tidigare skådats.

Alla dessa revolutionära utvecklingsprogram har fått extra mycket fart sedan folket började att etablera sina egna organ för politisk makt, Janatana Sarkars. Men allt detta hade inte varit möjligt utan att slå ett hårt slag mot det exploaterande systemet hegemoni på bynivå. Kriget som utlöstes av de härskande klasserna i namn av Salwa Judum (godsherrarnas och statens kontrarevolutionära paramilitära band) hindrar utvecklingen av alla dessa saker. Som ett resultat av detta har adivasimassorna blivit

helt och hållet engagerade i kampen mot kriget som den härskande klassen startat.

Kriget som inleddes av de härskande klasserna pågår på alla fronter. Medan de främst är beroende av den brutala kraften hos tusentals säkerhetsstyrkor, lyfter de också fram reformprogram som de kallar utveckling. Men nästan alla dessa program är inget annat än system för att bygga infrastruktur som kommer att bidra till att ytterligare utplundring av naturresurser och förbättra den fria rörligheten för poliser och paramilitärer. De härskande klasserna skapade Salwa Judum för att ge legitimitet åt alla dessa saker. Folket kan etablera en verklig demokratisk ekonomi genom att intensifiera sitt

mångfacetterade motstånd och sätta stopp för den skeva "utveckling" som har pågått i decennier.

Det måste klart att den mycket omtalade Salwa Judum och "Naxalite Menace", etc, i Chhattisgarh inte handlar om "terrorism", som det beskrivs, utan om två skilda utvecklingsvägar. Den första vägen står för storbolagens enorma gruvprojekt och andra storbolagsprojekt (både inhemska och utländska) och massiv fördrivning och förstörelse av adivasiernas försörjning och livsmiljö. Den andra vägen är för vetenskaplig utveckling av jordbruket baserat på inhemska resurser och bevarande av skogarna och dess rika naturresurser. Detta tillsammans med ett slut på rovgiriga politikernas, byråkraternas, handlares och stamelitens exploatering av adivasierna.

Det pågående kriget i Chhattisgarh skall klart ses mot bakgrund av dessa två utvecklingsvägar. Alla måste besluta sig för vilken sida de vill stå på. Att låtsas vara neutral och tala om de "stackars adivasis" som fångas i våldet mellan två onda krafter (som likställer naxaliternas våld med statens) är uppenbart falsk, hycklande och verkar i huvudsak för att berättiga statlig terror i regionen. Det är dags för alla verkliga demokrater att ta tydlig ställning till vilken sida står på - på rövarbaronernas sida eller på adivasiernas, för utplundring av landet eller för rättvisa åt folket!

UNICEFs polisutbildningsprogram i delstaten Jharkhand syftar till att binda ungdomar att engagera sig i kampen mot storbolagen

UNICEF nu en part i kriget mot folket

Indisk TV rapporterar idag om att UNICEF arbetar med ett särskilt träningsprogram för poliser i delstaten Jharkhand.

Det heter att man utbildar om barnens rättigheter men projektet syftar officiellt till att hindra ungdomar från att engagera sig i naxalitrörelsen. Träningsprogrammet utbildar särskilda "Child Welfare Officers" och är organiserat av "State Judicial Service" och UNICEF-representanter. Deltar gör domare och poliser. Tanken är poliserna skall komma nära ungdomar och få dem att ansluta sig till något polisprojekt.

UNICEF kallas på svenska FN:s barnfond och är ett organ inom Förenta nationerna, grundat 1946. Organisationen lyder under FN:s ekonomiska och sociala råd. Dess verksamhet skall utgå från FN:s konvention om barnets rättigheter, även kallad Barnkonventionen. UNICEF har idag en egen generalsekreterare som heter Véronique Lönnerblad och som är från Sverige.

Barnkonventionen slår bl.a. fast att det är barnets bästa som skall komma i första hand. Att UNICEF nu understödjer dessa väpnade styrkor som begår massaker, våldtar och bryter mot varenda grundläggande princip för en parlamentarisk demokrati

är verkligen anmärkningsvärt. Konflikten och naxaliternas kamp handlar bl.a. om att befolkningen vill bo kvar i sina hem. Hur skulle det vara om de tog upp folkfördrivningen som drivs på av storbolagen eller böndernas rätt till jord eller någon annan fråga som verkligen kan förbättra utsatta ungdomars situation? Nej, istället skall ungdomar till varje pris hindras från att verka för sina grundläggande rättigheter. Borde de inte skriva en ny Barnkonvention som slår fast att storbolagen går före barnen?

Vi kommer att kontakta UNICEF.

Svar från Caroline Sjölander på UNICEF

Vi fick ett snabbt informativt svar från UNICEF med mycket information som vi inte har lyckats hitta själva. I informationen nedan så beskriver de den fruktansvärda fattigdomen i delstaten Jharkhand och hur de genomför en hel mängd projekt i "nära samarbete" med delstatsregeringen och hur de "när ut till miljoner". De projekt som de genomför syftar bl.a. till att minska den utbredda undernäringen och bekämpa skadliga traditioner. Allt detta verkar mycket bra om man inte ser det i sitt sociala sammanhang.

Hej!

Tack för ert mail.

Tyvärr har vi inte mer ingående information än vad som följer nedan. Ni är mer än välkomna att kontakta Unicefs kontor i Ranchi för ytterligare information.

Caroline Sjölander
Givarservice

Jharkhand

A leafy, rolling landscape gives Jharkhand its unique tribal name. Known as 'the land of forests', the state is rich in natural resources and native history. About three quarters of the state's 27 million people live in rural areas, many in traditional tribal groups, planting crops and foraging from nature like their ancestors, who were likely among the earliest inhabitants of India.

Lying beneath the forests of one of the poorest states in India, with one of the country's highest child mortality and malnourishment rates, is some of the greatest mineral wealth in the country. Sophisticated steel and power plants also flourish here.

UNICEF is working closely with the Government of Jharkhand through a variety of programmes designed to tackle the challenges facing the state's people. One of these is the successful Dular ('care and love')

initiative that creates a cycle of assistance in each community, starting with childbirth, breastfeeding and babyhood and progressing to nutrition and health services for children and their families.

Currently, to assist about half the state's people who do not have safe drinking water, UNICEF is establishing clean water supplies, encouraging proper sanitation and promoting toilet building.

To address high illiteracy rates, particularly in rural regions, education campaigns are successfully encouraging more children to enrol and stay in school.

Challenges and Opportunities

In Jharkhand, half the people live below the poverty line, and about half the children younger than three are considered malnourished. The state also has one of India's highest mortality rates for children under five. Hilly terrain hampers outreach efforts in some areas of the state.

Until recently, many families followed ancient breastfeeding traditions that unwittingly threatened children's lives. Old traditions and beliefs required new mothers to discard their colostrum, the first, nutrient-rich breast milk instead of giving it to their newborns. Believing the colostrum to be dirty and useless they would give their newborns warm goat's milk dripped into their mouths from a cloth. Colostrum is rich in antibodies and protects the baby against many infections and diseases.

Other Challenges and Opportunities:

- Three quarters of young children and adolescent girls are anaemic, and many are deficient in vitamin A.
- About half of Jharkhand's children do not have full immunization against childhood diseases.
- The state's literacy rate is only 67 per cent. Dropout rate among poor, female and tribal children at the elementary education level is high.
- Child marriage is still prevalent in tribal communities.

- About half of Jharkhand's households don't have toilet facilities. The common village practice of open defecation in neighbouring fields is responsible for much ill health and contaminated water supplies

- Safe drinking water is not available to nearly one quarter of the state's population. Arsenic and other pollutants are present in many wells in some of the districts.

- About half the families in the state do not use iodized salt, which is important in preventing iodine deficiency that can result in physical and mental retardation.

UNICEF in Action

UNICEF is prioritizing reducing the high malnutrition and child mortality rates, and reaching out to millions of families in Jharkhand to address these concerns.

The Dular strategy, which trains village women to counsel new mothers about breastfeeding and proper nutrition, is a successful approach that is already expected to prevent about one quarter of newborn deaths and save the lives of thousands of older babies and children. The Dular initiative is of particular importance to tribal children who are most vulnerable to disease, malnutrition and education disparities, as prejudice, isolation and misunderstanding make it difficult for these families to access services.

Water and education initiatives are also the focus of UNICEF's efforts in the state to help disadvantaged children attend school and ensure that all communities have access to safe drinking water.

UNICEF initiatives include:
Child Survival

- The Dular programme was successfully initiated a decade ago to train thousands of volunteer village women, called LRP (local resource people), to teach new mothers about the benefits of proper breastfeeding. These volunteers also help local anganwadi or female childcare workers provide information on health and nutrition for older children and mothers.

Now, women in Dular villages are three times more likely than other women to exclusively breastfeed new-

borns and avoid traditional practices about colostrum. The percentage of underweight children is much lower, too. The programme has been so successful that plans are afoot to expand the Dular network across Jharkhand. UNICEF and the Government of India also started a three-year project in 2009 to further extend it to 22 million children across India.

- Parents and health care workers are learning lifesaving childhood diarrhoea treatment methods with oral rehydration salts and zinc tablets.
- UNICEF supports efforts to distribute iron folic acid supplements to adolescent girls at all schools in the state in an attempt to control anaemia.
- The Adolescent Anaemia Control Programme reaches 1.4 million girls through schools and anganwadi centres.
- Vitamin A supplementation for children aged one to five is helping to prevent blindness and disease.
- Families and children are learning about proper hygiene and toilet building through schools, community and government initiatives supported by UNICEF.
- UNICEF supports campaigns to promote handwashing and provides kits to test water for arsenic and microbiological contamination.

Child Protection and Education

- UNICEF is supporting a plan developed by the Government of Jharkhand to eradicate child marriage and human trafficking.
- UNICEF works to promote and strengthen education opportunities in the state, particularly for poor, tribal and female students.

Address for UNICEF State Office for Jharkhand

UNICEF State Office for Jharkhand
Viswa Hotel Complex, Ground Floor,
Near IIC Complex, Jodapul, Kanke
Road,
Ranchi 834 006, Jharkhand, India
Tel: 91 0651 245-0266, 245-0267
Fax: 0651 245-0268
newdelhi@unicef.org

Med vänlig hälsning,

Caroline Sjölander
Givarservice/ fundraising assistant
UNICEF Sverige och stolt
Världsförälder

Box 8161, 104 20 Stockholm
Telefon 08-692 25 38 Växel 08-692
25 00
caroline.sjolander@unicef.se
unicef.se

Förvärrar UNICEF hälsotillståndet?

Färre kvinnor lider brist på viktiga näringsämnen i de områden som kontrolleras av naxaliterna. Detta beror bl.a. på den omfattande jordreform som de har genomfört t.ex. i Dandakaranya där i stort sett varenda person har fått en bit jord.

På dessa jordlotter odlar man frukt och grönsaker i en utsträckning som gör att hälsotillståndet är bättre där än i närliggande storstäders slumområden där många dör av undernäring. UNICEFs polisprojekt syftar till att hindra ungdomar att delta i naxalitrörelsen och jordreformerna så att jorden blir kvar i händerna på storbolag, regering eller godsherrar. Hur påverkar deras verksamhet hälsotillståndet hos befolkningen i förlängningen? Shoma Sen professor vid Nagpur University menar att:

“It is again an ironical, but well known fact that only a few kilometers from the financial capital Mumbai, in Thane district, as well as in Melghat in Vidarbha hundreds of women and children die of malnutrition, but in Naxalite dominated Gadchiroli of the same Maharashtra, there are no deaths due to malnutrition.”

Varför verkar inte UNICEF för jordreformer som verkligen skulle gynna utsatta barn situation?

Ett stort problem är det enorma “markrofferiet” som pågår just nu över hela Indien som en stor del av den mycket omskrivna “tillväxten” bygger på. En statlig rapport kallar fenomenet, “det största

markrofferiet sedan Columbus”. Miljoner drivs från sina hem utan ersättning för att ge plats åt storbolagens jätteprojekt. Naxalitrörelsen och många andra grupper kämpar för att motverka detta så att befolkningen skall kunna bo kvar och inte behöva leva i städernas slumområden där de flesta hamnar efter att tvingats bort från sina förfärders mark. Indiens inrikesminister har som “vision” att 85% av befolkningen skall bo i städer. Hur kommer UNICEFs projekt för att få in ungdomar i polisprojekten påverka markrofferiprocessen och i förlängningen de antal människor som tvingas bo i slummen och därmed deras hälsotillstånd?

I en färsk artikel visar författarinnan Arundhati Roy hur NGOs och storbolagens välgörenhet över hela världen fyller den sociala funktionen att avradikalisera intellektuella och göra radikala rörelser “ofarliga” för storbolagen. Det är i det ljuset som vi måste skärskåda UNICEFs verksamhet. Arundhati Roys artikel måste bli startskottet på kritisk debatt om storbolagens korrupperande penningflöden. En verkligt folklig rörelse tar inte emot en krona från stater eller storbolag. De flesta svenska “biståndsorganisationer” får 90 % av sina medel från staten men de “skall visa” att de kan samla in 10 % själva. Att tala allmänt om svenska NGOs som “oberoende” framstår med tanke på finansieringen som ett dåligt skämt.

Erik Jonsson

Svårt att förstå Indiensolidaritet

“Indiensolidaritet för ett cyniskt resonemang”

David Ståhl som har bidragit med debattinlägget nedan brukar presenteras som indienexpert och anlitas i media för

att kommentera utvecklingen i Indien. Han driver företaget Indienspecialisten Empatium och arrangerar sedan många år tillbaka resor till Indien vilket för tillfället annonseras ut stort i Svenska Dagbladet.

Indiensolidaritet för ett cyniskt resonemang. De har säkert i stort sett rätt när de beskriver missförhållandena i Jharkand, Chattisgarh, Orissa, Jangalmahal etc, d.v.s. det “maoistiska områdena”. Men varför är de emot UNICEF’s verksamhet? Att ge kvinnor bättre hälsostatus, vaccinera mot olika sjukdomar, lära kvinnor att bröstmamma på rätt sätt, att inrätta anganwadis m.m. är väl bra även om det råder politiska och sociala

missförhållanden? Men Indiensolidaritet säger att UNICEF bidrar till den katastrofala situationen och kallar det t.o.m. för “polisprojekt”.

Anledningen framgår klart av följande citat från nedan: “...att avradikalisera intellektuella och göra radikala rörelser “ofarliga...” . Ja visst. Man fruktar att social och ekonomisk utveckling kan minska grogrunden för maoism. Alltså är man emot all utveckling och sociala insatser i de icke-maoistiska områdena. Låt folk vara sjuka, lida och dö, bara de hinner bli maoister innan de dör! Indiensolidaritet har exakt samma attityd som Talibanerna i Pakistan, som enl SvD den 20 juli motsätter sig (och t.o.m. beskuter) poliovaccineringsprogrammen så länge USA bekämpar talibanerna i Pakistan och Afghanistan. Det är ungefär som att ta civilbefolkningen som gisslan eller använda dem som mänskliga sköldar.

Indiensolidaritet måste begrunda sin människosyn. Är de för ett gott liv åt människor, eller vill de bara använda människor som kuggar och kanonmat för att gynna en viss ideologi? Andra människor naturligtvis....det är lätt att sitta i Sverige och neka människor i Indien hälsovård och näringstillskott. Om Indiensolidaritet verkligen vill detta, då bör de sluta vaccinera sig och sluta gå till doktorn när de är sjuka. Lev som ni lär!

Med vänlig hälsning/ David Ståhl

Kartan föreställer spridningen av det uppror som pågår i Indien. Det röda områdena kallas i mainstreammedia för den “röda korridoren”. Kartan är hämtad ur boken “Röd stjärna över Indien” (2011).

David Ståhl och den stora bilden

Att försöka göra en poäng genom att lyfta ur en fråga ur sitt sammanhang är en gammal teknik. Om man vill kan man t.ex. skära bort samhället ur en diskussion och skylla fattigdomen på individens "moraliska brister". Om man lyfter ut storbolagens jakt på råvaror, statens militära kampanj och den enorma folkfördrivningen ur diskussionen så finner man säkert ingen anledning att kritisera att UNICEF utbildar poliser i delstaten Jharkhandh. En utbildning som officiellt syftar till att lägga band på kampen mot den enorma folkfördrivning som pågår.

Det är idag få utanför storbolagssfären som ifrågsätter att naxalitrörelsens kamp bl.a. handlar om att adivasibefolkningen skall kunna bo kvar i de områden där de har bott sedan urminnes tider. Men i David Ståhls värld finns inte folkfördrivning, istället handlar allt om "maoismen" och att de "onda maoisterna" vill förneka de "stackars adivasierna" sjukvård.

Utöver UNICEFs polisprojekt finns det, som Arundhati Roy nyligen har avhandlat, också anledning att ifrågasätta vilken roll UNICEF och andra allt mer inflytelserika NGO:s spelar i Indien och resten av världen. Självklart så framstår UNICEFs folkhälsoprojekt som "mycket bra om man inte ser dem i sitt sociala sammanhang", som vi skrev tidigare. Men om vi vill bidra till en debatt som leder till hitta lösningar på de problem som världen står inför så kan vi inte bara stanna vid det uppenbara, vi måste också se sammanhanget och de bakomliggande drivkrafterna.

Läget i delstaten Jharkandh

I delstaten Jharkhand där UNICEF utvecklar sitt polisprojekt och folkhäl-

soprogram som "när ut till miljoner" pågår en strid om kontrollen över mineraltillgångar. Delstaten har enligt uppgift hela 40 procent av Indiens värdefulla mineraler och det finns enorma mängder järn, kol, koppar och bauxit m.m. Myndigheterna hade 2009 tecknat 102 samförståndsavtal (Memorandum of understanding) om byggande av stålfabriker, kraftverk, industrier och utvecklande av gruvdrift som skulle ta cirka 200 000 hektar mark i anspråk och som skulle innebära fördrivning av cirka 1 miljon människor. Skogar och skogsmark upptar mer än 29% av delstaten vilket är mycket för indiska förhållanden och det är i dessa områden som delstatens miljoner adivasis bor och mineralerna finns.

Det "största markrofferiet sedan Columbus"

Centralregeringen, storbolagen och media göra stora ansträngningar för att övertyga omvärlden att storbolagens industrialisering är enda sättet att utveckla Jharkhand m.fl. delstater och de menar att byborna måste avstå sin mark till storbolagsprojekt. Projekt som sägs ge befolkningen arbeten och infrastruktur. Men adivasibefolkningen tror (på goda grunder) inte på detta. Efter ett par decennier av "tillväxt" saknar 60 % av Indiens arbetskraft anställning och 90 % av arbetskraften arbetar i den informella sektorn. Av adivasierna är över 90 procent fortfarande beroende av jordbruk, skog och boskap för sin överlevnad och de motsätter sig fördrivningen, angriper bolagens tjänstemän och tillåter dem inte att gå in i byarna. Detta motstånd mot angrepp utifrån är inte nytt. Adivasibefolkningen har i århundraden varit ett problem för Indiens härskare och det var bland dem som det mest hårdnackade motstån-

det mot de brittiska kolonialherrarna fanns. Idag kallas alla som motsätter sig regerings- och storbolagrepresentanter slentrianmässigt för "maoister" eller "naxaliter" men motståndet mot folkfördrivningen pågår överallt oavsett om naxaliterna är där eller inte. Det som naxalitrörelsen erbjuder är ett hårt organiserat motstånd mot folkfördrivningen och deras kamp är förmodligen anledningen till att stora delar av skogarna inte redan är tömda på folk. 60 miljoner människor har fördrivits på grund av olika storbolagsprojekt och en statlig rapport kallar den pågående utvecklingen för "det största markrofferiet sedan Columbus". Det är detta som David Ståhl kallar för "utveckling" och han skriver i sitt nyhetsbrev att adivasis måste "tas om hand". Hela "Indiens utveckling kan (inte) stå tillbaka för deras skull.". "Lösningen" är, skriver han, att man "på olika sätt måste kompensera" och "ta hand om Adivasis". Kompensationen skulle bestå i att de blir "aktieägare" i projekten eller få möjlighet att "arbeta i projekten". Det är svårt att förstå att en person som under mycket lång tid har rest och föreläst om Indien kan presentera något så verklighetsfrämmande.

Hur den indiska staten "tar hand" om adivasis

Den indiska staten har historiskt uppfattat adivasiernas skogsområden som statlig egendom och deras rätt till marken erkänns inte i praktiken. Regeln är att befolkningen fördrivs från områden utan någon som helst kompensation och hamnar i städernas slumområden där många snart går under i sjukdom och svält. 2005 undertecknade delstatsregeringen i Chattisgarh ett stort antal avtal om exploatering av adivasiernas områden och central-

Debatt om NGO:s

regeringen deklarerade passande att naxaliterna var "det största interna säkerhetshotet" i landet. En militär kampanj, Salwa Judum, sjösattes och de brände, våldtog sig genom hundratal skogsbyar, tömde 600 av dem, tvingade 50 000 att komma till polisläger och 350 000 att fly. Delstatens chefsminister deklarerade att de som inte kom ut ut skogen skulle betraktas som "maoistiska terrorister". På det sättet blir folk som sår och plöjer sina åkrar till "terrorister" i propagandan. Den militära kampanj som pågår idag med över hundra tusen soldater kallas "Operation Green Hunt" och dess fruktansvärda konsekvenser blir allt mer uppenbara. I slutet på juni kom det fram att militären nyligen, bland många andra ohyggligheter, hade genomfört en massaker på ett tjugotal kvinnor och barn som hade samlats för att be för en lyckosam skörd. David Ståhl är inte obekant med dessa fakta. Ryms detta krig mot adivasibefolkningen också inom den "lösning" han skriver om? Är alla de hundratal nedbrända byarna ett uttryck för hur adivasibefolkningen måste "stå tillbaka"?

David Ståhl och maoismen

I sin korta text nämner David Ståhl "maoismen" på olika sätt fyra gånger. Eftersom jag vet att han i stora drag är bekant med markrofferiet och det pågående kriget mot folket i centralindien så kan man förmoda att detta syftar till att flytta fokus från vad som faktiskt händer där till Mao och Kinas historia. Läsaren förväntas minnas allt hemskt som tillskrivs Mao och därefter köpa den indiska regeringens propaganda om att de bekämpar "maoistiska terrorister" som är "mot utveckling".

Men vad händer om fakta presenteras? I själva verket är det sannolikt att de allra flesta kommer att vara motståndare till den indiska statens och David Ståhls "utveckling" om de får fakta på bordet. När man inser att den indiska staten bygger "skolor" som

från början utrustats till militärbaracker där lärarna hämtar ut lön men aldrig dyker upp. Eller att de aldrig har brytt sig om att se till att det finns sjukvård eller någon annan service eller infrastruktur och sedan försöker beröva folk allt vad de äger och har och släpper lös vad indiska människorättsaktivister kallar folkmordiska militära kampanjer. Då är det lätt att känna sympati för de som kämpar för att folk skall ha rätt att bo kvar. Detta, om något, skrämmer förmodligen David Ståhl, därför att sådana sympatier kommer bli till ett ifrågasättande av hela hans nyliberala världsåskådning som beskriver utvecklingen i Indien som en "framgångssaga" i ett läge när antalet miljardärer växer och en stor del av befolkningen svälter och 80 % lever på motsvarande 3 kr om dagen.

Vad är det för fel NGO-trenden?

Visst är det skandalöst att kritisera organisationer som "bara vill hjälpa"? Att ifrågasätta "bistånd" är som att man önskar att folk skall svälta? Eller?

Författarinnan Arundhati Roy har nyligen skrivit en artikel som belyser frågan om NGO:s roll i det indiska samhället. Hon beskriver hur storbolagen som vill exploatera mineralfyndigheterna i centralindien också äger medierna och hur de försöker styra opinionsbildningen. De största amerikanska storbolagen finansierar och kontrollerar i varierande grad miljoner icke-vinstdrivande organisationer över hela världen och hon menar att det växande antalet NGO:s hänger samman med den världsomspännande privatiseringsvågen. De företagsfinansierade NGO-erna tar över när många stater skär ner på den offentliga servicen och de blir de "globala finansmännens sätt att köpa sig in i motståndsrörelser". De fungerar avlyssnare som bevakar och rapporterar och blir en del i många staters allt hårdare övervakning. "Ju oroligare ett område är, desto fler NGO:er finns där".

Hur skall man se på en NGO som motverkar kampen mot folkfördrivningen men samtidigt delar ut mediciner och vitaminer (vilket den indiska militären också gör)?

Antingen kan man läsa Arundhatis artikel och försöka förstå det växande antalet NGO:s sociala roll eller så kan man börja tala om "utvecklingsfientlighet". Vad säger ni? Skall vi avfärda dessa tankar eller skall vi börja fråga oss vilka det är som tjänar på nyliberalernas NGO:s och "utveckling"?

Referenser:

Arundhati Roys artikel om NGO:s finns på svenska i Clarté nr 2, 2012

*En rapport om adivasis situation i Jharkehandb finns här:
<http://www.countercurrents.org/dungdung040809.htm>*

*David Ståhls syn på utveckling. Läs under rubriken "Jan Myrdals adivasis".
http://www.empatum.se/nyhetsbrev/Nyhetsbrev_Indien_1-2012.pdf*

Släng sprutan och ta upp maskingeväret!

David Ståhl - Indienspecialisten Empatium

Min kritik av Indiensolidaritet kvarstår. I deras svar upprepar de beskrivningarna av missförhållanden och vanstyre, markrofferi etc. Ingen bestrider detta. Men det betyder inte att detta är det enda som man kan/får beskriva eller motverka när man syslar med Indien. T.ex. har man utrotat polio i alla länder utom Pakistan, Afghanistan och ett afrikanskt land. I resten av världen, där man har utrotat polio råder det säkert missförhållanden av olika slag. Var det då fel att utrota polio? Enligt Indiensolidaritet skulle man ha lagt ner poliokampanjerna och i stället arbetat politiskt mot missförhållandena. Att bekämpa missförhållandena i "maoist-områdena" i

Indien är ett långsiktigt projekt. Att under tiden sluta/förhindra UNICEF:s verksamhet med bröstamning, vaccinationer, näringstillskott m.m. är grymt och cyniskt.

Om jag är läkare specialiserad på tropiska sjukdomar och kommer till "maoist-områdena", får jag då inte bedriva medicinsk verksamhet där? Måste jag slänga sprutan och ta upp maskingeväret? Om jag forskar på fjärilar och kommer till Indien för att studera en fjäril som bara finns där – måste jag då slänga håven och ta upp maskingeväret?

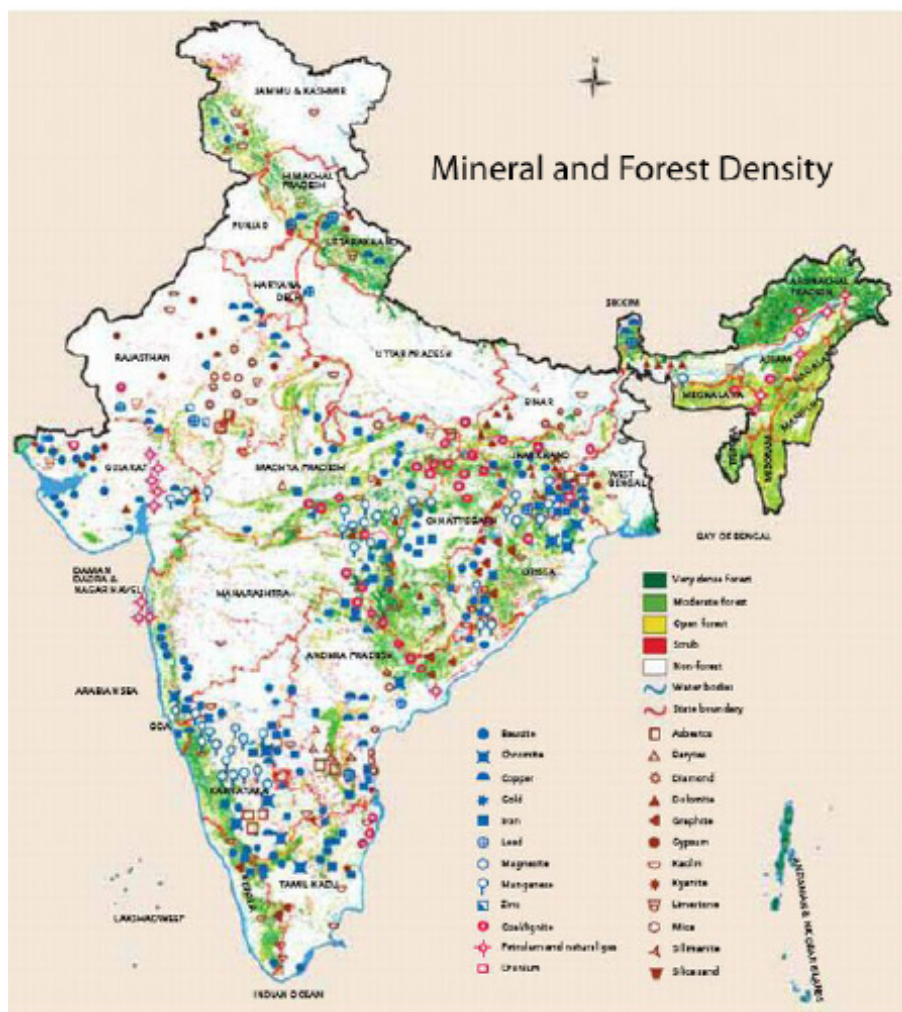
Indiensolidaritet har kritiserat Nyhetsbrev Indien nr 3/2012 för att det inte innehåller något om maoismen, trots att flera tidigare Nyhetsbrev har haft artiklar om detta. Får man inte skriva om något annat än maoisterna och problemen i Jharkhand m.m.? Får man inte skriva om hinduismen eller om Taj Mahal? Analogt med detta var det väl fel av Arundhati Roy att skriva "De Små Tingens Gud" och – hemska tanke – fel av självaste Jan Myrdal att föreläsa om Strindberg i Bombay? Allt medan kampen i "maoist-områdena" pågår?

Nej, detta är ett fundamentalistiskt resonemang som faller på sin egen orimlighet. Min liknelse med talibannerna i mitt förra inlägg kvarstår.

Efter mitt förra inlägg har jag fått ett mejl från FiB/Kulturfront där de skickar en bild (bifogas nedan) på UNICEF:s polisprojekt. Detta nämns inte i Caroline Sjölanders (UNICEF) svar. Det finns alltså ett separat polisprojekt, som inte tycks ha med vaccinationerna m.m. att göra. Detta var nytt för mig och jag håller nu på med att försöka kontakta UNICEF i Ranchi för att få information om detta. Jag återkommer om detta.

Till sist: Vad är det för fel med att kalla maoisterna för maoister? Deras parti heter "Communist Party of India (Maoist)", eller hur? De visar fotografier av Marx, Engels, Lenin, Stalin och Mao i olika sammanhang. Jan Myrdal har ondgjort sig över att folk ofta kallar dem för andra saker, och i sin bok upprepar han partiets namn hur många gånger som helst.

Soliga hälsningar
David Ståhl

Först sprutor sedan några rejäla massakrer

Erik Jonsson -
Indiensolidaritet

När man först läser David Ståhls senaste brev blir man lite funder-sam. Skall man besvara påståenden som helt saknar grund? Det finns ingen text som vi har skrivit där det ens antyds att "alla måste kriga" och att UNICEFs alla projekt i sig är dåliga. Vi har heller aldrig hävdat att David Ståhl skall skriva mer om maoismen. Men jag kanske har fel? Så jag vill ändå be honom att ta fram och mejla över dessa texter så att vår lilla skara av läsare kan ta del av dem.

Omtanke eller cynism? Välj själv.

Den fråga som vi däremot har lyft är att David Ståhl (så vitt vi har sett) under en lång period aldrig i något sammanhang nämnt något om inbördeskriget i centralindien (det är det han kallar "maoismen"). Vad betyder det om man har föresatt sig att informera om vad som händer i Indien och inte en skriver en rad om detta? När flera hundra tusen soldater sätts in mot Indiens allra fattigaste håller "indienexperterna" tyst. Men det är väl av omtanke om läsarna som väl inte skall belastas med en massa obehagligheter? Eller är det möjligen ett tyst medgivande till massakrer, våldtäkter och brända byar? Nöd-vändiga offer för "utvecklingen"?

Skyll dig själv som gjorde motstånd

Som sagt, han skriver inget om den indiska statens krig mot folket, men det som han däremot gör i flera ny-

hetsbrev är att demonisera "maoisterna". I nr 3 2010 är en hel sida ägnad åt de "onda maoisterna". I nr 2 2010 är de "onda maoisterna" på tal igen. Det finns inte en enda rad i något nyhetsbrev om den indiska statens militära kampanjer. Det är alltid "maoisterna" som står för våldet i David Ståhls värld. Han skriver att han läst rapporten "Days and Nights...". Den rapporten berättar utförligt om maoisternas verksamhet som inte huvudsakligen är våldsam, de driver skolor, sjukvårdstationer och en fungerande alternativ demokratisk förvaltning. Det är också känt att maoisterna arbetar i alla möjliga organisationer, med alla möjliga metoder, fredliga och våldsamma. Allt detta vet David Ståhl men i hans senaste brev och i allt han skriver låter han påskina att sprutan och kulsprutan utesluter varandra. Hur kommer det sig? Vem är det som tjänar på den vanställda bild av motståndet mot folkfördrivningen. Att jämställa den fattigaste delen av befolkningens motstånd med en av världens största och mest väl-beväpnade arméers krig mot folket måste betraktas som helt omoraliskt. Men David Ståhl tar det hela ett steg längre, i hans värld är det bara de fattiga som är skurkar.

Det närmsta vi kan komma en verklighetsnära beskrivning av vad som händer i Indien är följande rader i nr 1 2011: "Områdena där maoisterna verkar är eftersatta och negligerade av myndigheterna. En konfliktorsak är att ett antal tunga industrier, fr.a. gruvindustrier vill

etablera sig eller redan har etablerat sig i områdena. Detta har resulterat i att lokalbefolkningen har blivit av med sin mark och även drabbats av föroreningar. Att föra en kamp mot detta är givetvis helt legitimt."

Först sprutor sedan några rejäla massakrer

I områden "där maoisterna verkar" och som enligt David Ståhl är "eftersatta och negligerade av myndigheterna" och där "gruvindustrier vill etablera sig" delar den indiska militären delar ut mediciner till befolkningen i ett försök att få befolkningen mindre fientligt inställd. Kanske är det någon som är tillräckligt desperat för att ge upplysningar i utbyte mot lite mat? Att först bränna byar och sedan på andra håll dela ut mediciner och mat är en beprövat koncept inom upprorsbekämpningsteorin. Morot och piska helt enkelt. USA är som bekant delaktig i planeringen av den indiska statens upprorsbekämpningskampanjer och de beskriver i en av sina manualer tankegångarna kring detta:

CONTRIBUTING LOCAL GOVERNMENT

"Psychologically, the populace must be assured continuously and effectively that conditions are becoming better to counter insurgent propaganda."

"NEUTRALIZE INSURGENT CAPABILITIES

2-13. Neutralize insurgent capabilities to exploit grievances. Work with local authorities and leaders to resolve the is-

sues creating concern in order to legitimize governmental institutions.

INFORMATION FLOW FROM LOCAL SOURCES

2-14. Facilitate and use information and intelligence obtained from local sources to gain access to the insurgent's economic and social base of support, order of battle, tactics, techniques, and procedures."

Vad är det för fel på att utrota polio?

Alltså den indiska staten behöver fördriva adivasibefolkningen i centralindien för att kunna förverkliga de avtal som har skrivits med storbolagen. För att kunna göra detta måste man först besegra alla adivasis som är organiserade och beväpnade i naxalitrörelsen. Eftersom det är nästan omöjligt att lyckas med det uteslutande med militära medel försöker de "neutralisera" rörelsen genom att på kort sikt lösa vissa problem som befolkningen har. För att åstadkomma detta använder de sig av storbolagsfinansierade NGO:s som bidrar med informationsinsamling till militären. Som Arundhati Roy beskriver i sin färiska artikel så fungrar NGO:s ofta som avlyssnare och informationsinhämtare åt myndigheterna. Detta beskriver också naxaliterna i en av sina skrifter om "Low Intensity Conflict". Det betyder inte att alla tusentals NGO:s i det stora hela spelar en negativ roll men det finns helt klart de som (oavsett vad de själva tror) bidrar till folkfördrivningen och markrofferiet genom att hjälpa indisk militär och polis. Tyvärr tycks UNICEF vara en av dessa (det skall verkligen bli intressant höra vad David Ståhl får fram i kontakten med UNICEF i Jharkhandh).

Är det fel att kalla maoisterna för maoister?

Motståndet mot folkfördrivningen förs av en mängd olika rörelser som arbetar med olika metoder och som många gånger inte har så mycket med maoisterna att göra. Det passar därför den indiska regeringen utmärkt att skribenter som David Ståhl får motståndet mot storbolagen att framstå som om det bara består av "beväpnade maoistiska terrorister" som bara är ute efter att få slåss med "kulsprutor". Det är sätt för storbolagsanhängarna att rättfärdiga att den indiska staten går fram med storsläggen mot alla som vågar höja rösten mot den extrema nyliberala politiken. Den indiska myndigheternas terrorismetoder drabbar ju nämligen all möjlig opposition över hela Indien och inte bara de som är kopplade till naxalitrörelsen (läs t.ex. här). David Ståhl har i sitt nyhetsbrev (nr 3 2010) en fakta-ruta med rubriken "Vilka är naxaliterna?" Där visar han att naxalitrörelsen består av hel mängd organisationer varav det största är CPI(maoist). Det är just därför vi väljer att skriva naxalitrörelsen istället för att fokusera på CPI(maoist) som är det parti som de oftast syftar på i mainstreammedia när de skriver "maoisterna". David Ståhl får gärna skriva om "maoister" men problemet är att han konsekvent använder storbolagens sätt att resonera. Folkfördrivningen och jakten på råvaror plockas bort ur resonemanget och kvar blir det "maoistiska hotet"("maoist menace").

En svensk "Shining India"-grupp?

David Ståhls skrivande är tyvärr inte unikt. Det följer den allmänna trenden att inte ta upp några frågor som kan störa "investeringsklimatet" i Indien. Arundhati Roy har upprepade gånger uttryckt att hon har talat med ledande journalister som har order att inte skriva något negativt om Indien ("no bad news about India"). När den indiska statens representanter i Sverige skall presentera Indien så får man bara höra hur "bra ekonomin går" och hur "medelklassen växer" (läs: "marknaden för utländska företag"). När moderaten och PR-konsulten Anna Kinberg Batra skriver en av de färskaste böckerna som finns på svenska om Indiens ekonomi så är det idel lovord om den "fantastiska" utvecklingen i Indien. När Sveriges ledande indienjournalist (Per J Andersson) skriver böcker är det samma Shining India som presenteras. "India Shining" är en reklamkampanj som Indiens regering genomförde 2004 för att putsa upp bilden av Indien internationellt. Kan det möjligen finnas ett samband mellan den indiska regeringens strävanden och den bild som dess politiska vänner målar upp i Sverige?

*Med vänliga hälsningar
(Nej David, jag är inte sur, jag är bara indignerad)*

Erik Jonsson

KALENDARIUM

Hjärtligt välkommen till våra och våra politiska vänners aktiviteter!

29 september. LÖRDAG.

Studiemöte om sandwichteori utifrån artikeln i Dandakaranya. Kafferepet på Klarabergsgatan i Stockholm kl. 16:00.

3-13 oktober. ONSDAG TILL LÖRDAG.

Afghanistanvecka.

4 oktober. TORSDAG.

Föreläsning och öppet möte om situationen i Indien. 17:00-19:00. St.Olofsgatan 10b. sal 6-0031 på Engelska Parken. Mötet arrangeras av Indiensolidaritet i Uppsala och föredraget hålls på universitetet.

5 oktober. FREDAG.

Tempelbesök. I Farsta i Stockholm ligger ett hinduiskt tempel av sydindisk karaktär, framför allt tillägnat elefantguden Ganesha.

8 oktober. MÅNDAG.

Styrelsemöte 1800.

13 oktober. LÖRDAG.

-PRELEMINÄRT- Möte på ABF med Clarté utifrån Arundhatis artikel om NGOs.

-SPIKAT- Flygbladsutdelning och manifestation samma dag.

27 oktober. TORSDAG.

Studiemöte om Björn Brums artikel och Rickards svar.

5 november. FREDAG.

Styrelsemöte 1830.

8 november. MÅNDAG.

Irak i Mellanöstern av idag talare: Mathias Cederholm, historiker 18:00 ABF Stockholm. Arr. IrakSolidaritet

8-10 november. MÅNDAG TILL ONSDAG.

Right to Exist, Right to Resist: Responding to the criminalization of resistance and the attacks on the people. Konferens, Toronto, Canada. Jan Myrdal är inbjuden talare.

10 november. ONSDAG.

Utåtriktad aktivitet, flygbladsutdelning etc.

24 november. LÖRDAG.

Stödkonferens för naxalitrörelsen i Hamburg. <http://indienkonferenz.tk>.

3 december. MÅNDAG.

Styrelsemöte 1800.

8 december. LÖRDAG.

Möte på ABF och manifestation.

Vill du spela musik eller sjunga? Teater?

Kontakta Kulturgruppen Naxaliterna!

kontakt: kamratseb@hotmail.se

<http://www.myspace.com/587741809>

